

— 70 —

СТВАРНОСТ КОЈА ПЕВА

МШ ЖИВОРАД ГРБИЋ

ГОДИШЊИ ЧАСОПИС, НОВЕМБАР 2024.

СА
МУЗИКОМ
НА ТИ...

Уводна реч

Драги читаоци,

Школска 2023/2024. година за нас је веома посебна – прославили смо велики јубилеј, 70 година како истрајавамо у жељи да лепу музику, а кроз њу племенитост и доброту, ширимо под ваљевским небом – и када је ведро, а и када је суморно, посебно тада, да будемо луча у тами.

Трећи број часописа настао је из великог ентузијазма и заједништва наших ученика и наставника, ујединио нас је у жељи да направимо осврт на све што смо током године урадили, доживели и проживели, и одаберемо оне догађаје из живота школе и лица, који су нас посебно дотакли и инспирисали. Ово издање часописа морали смо, на жалост, почети опраштајући се од великог ваљевског уметника и педагога, драгог лица Музичке школе – Драгана Васиљевића.

О концертима, наступима, такмичењима, нашим путовањима и гостовањима, о значајним догађајима и јубилејима важним за свет уметности, можете читати на страницама које предстоје. Наша ће радост бити уколико међу њима пронађете нешто што ће вас подучити, забавити или инспирисати, јер одувек је било – имаш само оно што даш.

У име уредничкој тима

Ана Миљковић,

проф. српској језика и књижевности

Ваљевски уметници

Одлазак Великана – проф. Драган Васиљевић

Школска 2023/2024. поред свих успеха, радости и искричавости, година је у којој је МШ „Живорад Грбић” изгубила свог дугогодишњег директора, професора, диригента и човека кога су многе његове генерације звале једноставно „Ђале”, и многи цео живот осећали као „Тату” ваљевске музичке школе.

Драган Васиљевић, професор и диригент, рођен је у Београду, где је и дипломирао на Музичкој Академији. Дириговањем се бави од 1967. године у Приштини, где је до 1971. године водио оркестар Радио Приштине, а затим се пресељава у Ваљево, где наставља своју педагошку и уметничку активност професионално делујући у МШ „Живорад Грбић” као дугогодишњи директор и професор, а на нивоу културног живота града и као уметнички руководиоца омладинског и градског хора КУД „Абрашевић”.

Од 2004. до 2010. године професор Васиљевић је ангажован и на месту уметничког руководиоца и диригента мешовитог црквеног хора „Хаци Рувим”.

У раду са младима постиже изузетне резултате испољавајући истанчан смисао у примењивању педагошких поступака. Захваљујући тим способностима, у својству професора и директора музичке школе, цео радни век посветио је развоју и унапређењу музичке педагогије.

На основу постигнутих врхунских резултата у овој области, средином деведесетих је изабран од стране Министарства просвете Републике Србије да децу српске заједнице у Немачкој, у Берлину, образује у свим сегментима музичке уметности.

Професор Васиљевић се у другој половини деведесетих враћа за Ваљево и наставља делатност диригента која испуњава његову личност, али и њега самог симболизује у Ваљеву, у којем активно ствара читав свој радни век, постижући значајне резултате. Хор „Абрашевић”, у оквиру ког је функционисао и хор средње музичке школе и Ваљевске гимназије, је под његовом диригентском палицом на Фестивалу омладинских хорова у Новом Пазару, 14 пута освојио прво место, а ништа мање значајне успехе и на хорским такмичењима у Цељу, Дебрецину (Мађарска), Мокрањчевим данима у Неготину, и бројним југословенским фестивалима, где је поред првих награда, хор био овећан и специјалним наградама за најбоља извођења композиција старих мајстора, домаћих аутора и православне духовне музике.

Црквени хор „Хаци Рувим” награђиван је на фестивалу „Хорови међу фрескама”, на Фестивалу хорова у

Трнави (Словачка), на Мокрањчевим данима у Неготину, а остварио је и гостовања у емисијама Радио Телевизије Србије као и целовечерњи концерт у Галерији Српске академије наука и уметности. Хорови које је својим уметничким и диригентским умећем професор Драган Васиљевић обликовао, одликовали су се лепим тоном, прецизном интонацијом и музикалношћу и истанчаним стилем интерпретације, што их је увек сврставало у сам врх такмичарских категорија.

Под диригентским вођством Драгана Васиљевића, хорови „Абрашевић” и „Хаџи Рувим” препознати су као својеврсни амбасадори ваљевске културе у Италији, Француској, Холандији, Пољској, Аустрији, Чешкој, Немачкој и Словачкој, а њихови наступи увек су заокруживани громким аплаузима, овацијама, али и врло позитивним стручним освртима музичких критичара у штампи и медијима.

Професор Васиљевић је до последњег дана свог плодног и успешног живота активно радио са мешовитим хором „Абрашевић”, а иза њега је остала његова породица и бројни пријатељи, колеге, ученици и људи које је као личност деценијама инспирисао у раду и борби за лепшу, културнију и музикалнију стварност.

Личност која је деценијама у Ваљеву била синоним за музичку уметност и уметник по којем се ван Ваљева, музичка култура Ваљева вредновала и поштовала, преселио се у сфере узвишеног, изненада и тихо. За МШ „Живорад Грбић”, проф. Драган Васиљевић је био и остао синоним за квалитет, ауторитет, господственост и неуморно истраживање и проналажење најрафиниранијих нијанси музике оживљених пре свега у звуку

хора, али и другим музичким жанровима. Професор Васиљевић је у Ваљеву засејао клицу академизма, музичке школованости и свести да Ваљево увек мора имати музичку школу којом се треба поносити. Највећи део данашњег колектива школе, професор Васиљевић је примио у ову институцију као првачиће и однеговао их у будуће музичке уметнике и педагоге. Драган Васиљевић није био човек кога су сви увек разумели, али је без сумње био личност коју су поштовали и они који га нису познавали. Његово окружење га је често називало „ауторитет који хода”, а они најближи су знали да тај снажан ауторитет прикрива још снажнијег емотивца и човека који је сваки свој удах започињао и заокруживао музиком.

Као педагог, својим изузетно професионалним радом, посвећеношћу, а на првом месту љубављу према музици и својим ученицима, мотивисао је, образовао и усмерио на десетине младих људи који су музичку уметност изабрали за свој животни позив, а многи од њих су данас професори ваљевске музичке школе, институције коју су заволели управо вођени срцем и знањем професора Васиљевића. Ауторитативан, достојанствен, доследан увек и само највишем квалитету и највишим стандардима, остаће упамћен и заувек вољен у својој школи као личност која је све нас научила како се живи, ствара и бори за музику.

мр Сузана Радовановић Перић

Сегменти из живота школе

Музиколошке реминисценције на почетак концертне сезоне

Музика, од свију уметности, највише има у себи фантастичној. И у освајању маште иде се преко музике. То је можда један од дубоких разлога за њежњу ову свију ка изворима музике. Она узвија и окрићајује машту, крилима којима излећемо из свакидашњице.

Степанислав Винавер

Почетак школске 2023/2024. године, која нас уводи у јубилеј од читавих 70 година, био је инспирисајућ. Својеврсни интерлудијум представљен је у виду концерта Максима Дијега Пужола, аргентинског гитаристе и композитора. Крај августа одјекнуо је маестралним музицирањем на гитари, кроз уметничко наративно вођење кроз дела. Ауторске композиције, интерпретиране на највишем уметничком нивоу, донеле су публици искуство путовања кроз различите жанрове, испуњено различитим емоцијама и упливима митолошких мотива. Синтеза класичне и танго музике импресионирала је све присутне. Током своје уметничке каријере Пужол спаја класичну традицију и аргентинску традиционалну музику. Познанство са различитим уметницима из света танга утицало је на настанак композиција. Његова гитаристичка остварења изводе се широм света. Прва гитара која га је увела у свет музике, била је очеве, скривена у дну плакара, а довела га је до највиших уметничких стремљења, у чијим производима су Ваљевци могли да уживају.

Први концерт почетком септембра, донео је дах Русије и виртуозност светског нивоа, поткрепљену уметничким стеченим у оквирима немачке школе акордеонизма. Млади казахстански уметник, Олжас

Нурланов, засенио је ваљевску публику изванредним интерпретацијама дела неких од најпознатијих руских уметника, ремек-делом барокног композитора, али и извођењем остварења уметника из других делова света. Посебно можемо издвојити његову фантастичну визију Варлама из опере *Борис Годунов* Мусоргског и модернистички израз *Рейшајма* На Јун Кина. Винавер је, пишући о пијанисткињи Ландовској, исказао да је нашла „тај забрујали космос у Баху“ и „старала се да нам га светло одмрси, трезвено одмршава“, а сличну констатацију можемо употребити за Нурланово надахнуто интерпретирање Бахове *Сонате у а-молу*.

Осим значајног утицаја на културни живот Ваљева, овај концерт изузетно је мотивисао наше средњошколце у њиховом настојању ка будућим високим музичким академским достигнућима.

Октобар је протекао у знаку Дечје недеље, Концерта добродошлице, а томе је претходио наступ српских уметница светског реномеа. Виолончелисткиња Данијела Милутиновић Ненић и пијанисткиња Бранка ван Гаузвард (рођ. Жеравац) на најлепши начин су дијалогизирале на сцени. Прво је интерпретирана *Соната* у а-молу за чело и клавир Едварда Грига, једног од најпознатијих норвешких композитора. Ово дело је јединствено у његовом опусу, писано је за његовог брата, а кроз музицирање уметница могли смо да ишчитавамо различите стилове, контрасте и утицаје норвешке музике. Сјајно је изведена *Јеврејска свиџа* српског аутора Александра Вујића, који је деловао као пијаниста, композитор и диригент. Публици су на креативан начин дочарани композиторов свет и размишљања.

Концерт са предавањем „Како слушати (пост)минимализам” Ансамбла за *другу нову музику* обележио је другу половину октобра у нашој школи. Значајни српски уметници: Нада Колунџија, Бранка Парлић, Мирослав Савић, Драгољуб Илић Илке, Лидија Станковић, Милена Петровић и Оливера Радмановић, наступили су у оквиру несвакидашњег клавирског ансамбла и упознали публику са основама постминимализма. Врхунско извођење и тумачење дела, уз

константну интерактивност и смењивање извођача на сцени на различитим клавирима и позицијама, допринело је ефекту енергичног концертног дешавања. Посебну драж за Ваљевце биле су интерпретације дела Андреја Негића, нашег некадашњег ученика, а сада композитора и пијанисте. Проф. Савић је говорио о његовој првој композицији постминималистичког проседеа *Tines*, а главне одлике су базиране на одређеним импровизационим моделима у којима се акцентује ритмичка структура.

О свим поменутим концертима су известили ваљевски медији и потврдили значај наше школе у изградњи уметничког живота града.

Као што смо започели овај музиколошки осврт, на исти начин га закључујемо наставком Винаверовог цитата, а у вези са импресијама о нашим концертима: *На крилима машиће извијамо се из свакидашњице, али често зашто да је боље видимо, да се умнији, светлији и надахнутији враћимо у њу на сиваралачки рад.*

мсп Тијана Чишковић

„Волим класику”, гостовање наше школе на РТС

Постоји нешто магично у самој помисли на телевизију. Верујем да је свако од нас бар једном пожелео да постане део тог чаробног света. Света у коме сваки покрет, изговорена реч или одсвиран тон допиру до великог броја људи. Света у коме сваки тренутак и свака ситница заправо чине савршенство. Ја сам тај сан доживела на јави.

Као члан Камерног гудачког оркестра „Феникс”, имала сам част и привилегију да своју школе представљам на највећој државној телевизији, у програму „Волим класику”, сталном програму на РТС 2.

Верујем да ће тај дан остати урезан у сећање мене и свих мојих другара из оркестра као једна од најлепших успомена, и да ћемо га још дуго памтити.

Узбуђење је почело при самом уласку у студио када смо угледали огромне рефлекторе и многобројне камере, који су стварали предивну и професионалну атмосферу.

Све на телевизији је изгледало нестварно. Пространа соба за шминкање у којој су се вршиле наше последње припреме за наступ, била је испуњена великим огледалима. На столовима је шминка била уредно поређана и сложена. Одмах поред шминкернице, налазила се гардероба. Огромна просторија у коју су улазили највећи српски новинари и водитељи одисала је уредношћу и чистотом. Велика соба са десетинама полица у ко-

јима је одећа сложена по бојама, све нас је задивила. Десетине сукњи, хаљина, панталона и комплета испуњавали су простор. Најфинији материјали и кројеви су нас још једном подсетили колико се на телевизији води рачуна о свакој ситници, па чак и најситнијем модном детаљу.

Након обављених припрема и генералне пробе, коначно је дошао тренутак снимања.

Неизвесност и напетост су све више растли. Док смо чекали да се камере упале, знали смо да чинимо нешто велико и јако важно, да ће наша музика допрети до много људи. Када је редитељ означио почетак, били смо спремни да дамо најбоље од себе и да сваку ноту обојимо лепотом и љубављу. Тај осећај, када су први тонови испунили студио, био је незабораван за све нас. Светла рефлектора сијала су јако, а камере и сниматељи су нас окружили. За време снимања, потпуно смо заборавили на све око нас и препустили смо се музици. Сви смо свирали као једно и уживали у том дивном тренутку. Сваки тон, свака мелодија, носили су са собом део наше личне приче, наше љубави према музици, али и наше наде и снове.

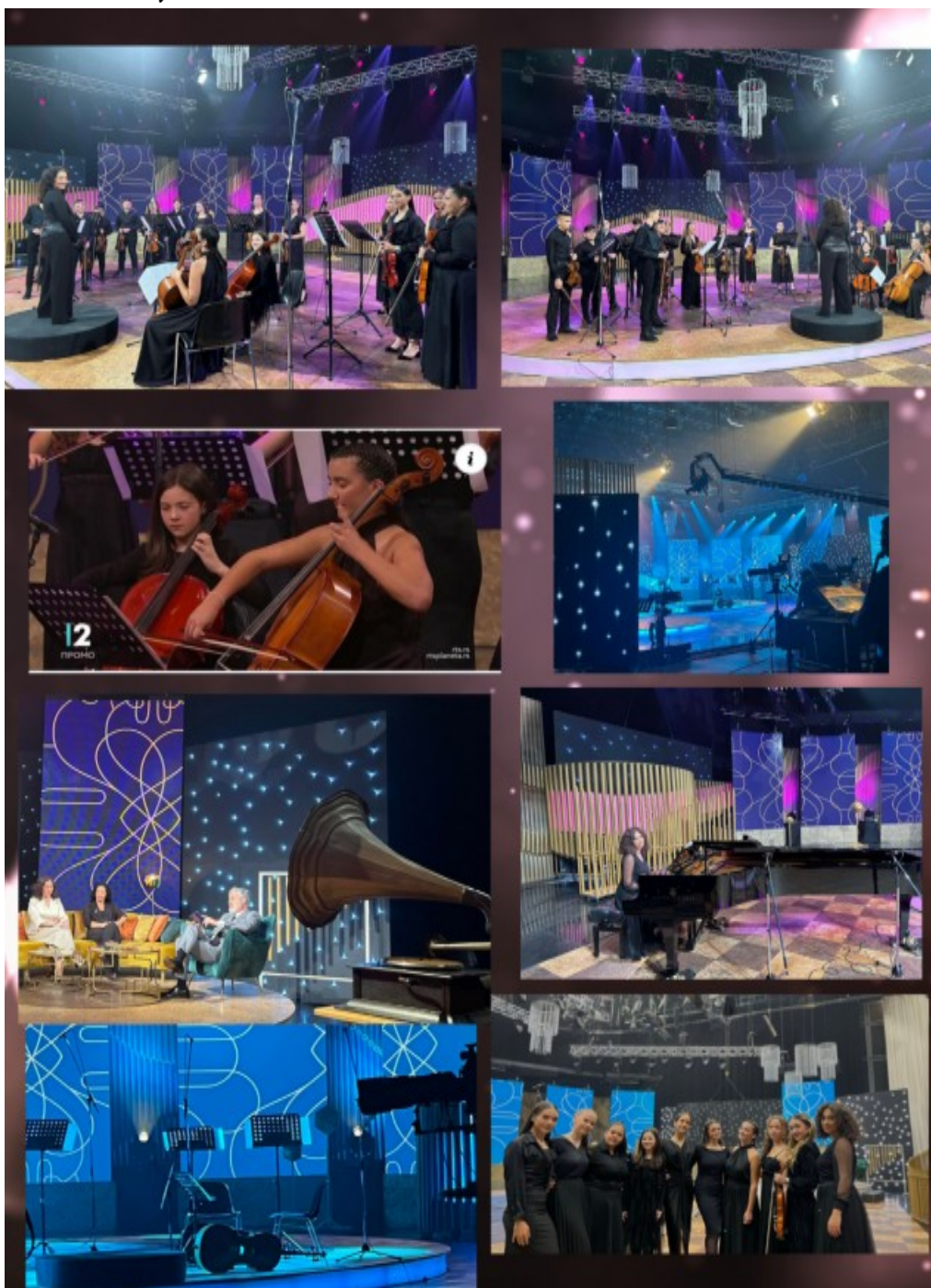
Камере су бележиле сваки осмех, покрет и поглед. Камерман је тај који бира шта ће гледаоци видети. Када си пред камерама, осећаш се као да више ниси само ти – постајеш део шире слике, део слике

коју ће многи посматрати, анализирати и памтити.

Остала је само музика – наш језик којим смо желели да дотакнемо срца људи, да им пренесемо емоције које и нас покрећу. На крају, док су се последњи тонови разливали простором, осећали смо се испуњено, као да смо дали део себе свету и тиме постали богатији, не само као музичари, већ и као људи.

Понос и срећу које смо осећали након завршетка снимања је тешко описати. Иако је снимање трајало цео дан, били смо спремни да у сваком тренутку засвирамо и упијали смо сваки делић лепоте који нам је тај дан донео. Ово снимање ће, верујем, свима нама заувек остати дивна успомена и један од најлепших тренутака проведених у МШ „Живорад Грбић”.

Хана Перић, ОМШ

Наша посета Музичкој Академији у Источном Сарајеву

У склопу активности поводом промоције уписа студената, 14. новембра 2023. године, Музичка Академија Универзитета у Источном Сарајеву дочекала је у својим просторијама ученике и наставнике наше школе „Живорад Грбић”. У посету је отишло 10 наставника и 43 ученика наше школе. Након свечаног пријема који је био уприличен у Концертној сали Музичке Академије УИС и обиласка простора Музичке Академије, сви заинтересовани ученици од првог до четвртог разреда имали су прилику током дводневног гостовања да се сусретну са жељеним професорима, провере тренутни ниво знања, а потенцијално заинтересовани матуранти договоре бесплатну припремну наставу за полагање пријемног испита на Музичкој Академији Универзитета у Источном Сарајеву. За студенте, наставнике и све заинтересоване, 15. новембра 2023. године, ученици наше школе одржали су концерт са почетком у 20 часова. У периоду од 14. до 16. новембра ученици, наставници и директорка ваљевске Музичке школе су у оквиру студијског путовања посетили Вишеград и Сарајево, реализовали мастерклас програме са професорима сарајевске Музичке Академије, проф. Зоран Јанчић (клавир), проф. Радо Радовић (хор) и проф. Владимир Марковић (гудачки оркестар), и извели, по оцени публике, концерт за памћење, што је потврдила реакција присутних и, без икакве сумње, позив на бис.

На концерту, одржаном 15. новембра у Концертној сали Академије, нашу школу представили су:

Андрија Танасковић (клавир), ученик 4. разреда средње музичке школе, из класе проф. Славице Рајевац, Симон Бојичић (клавир), ученик 3. разреда средње музичке школе, из класе проф. Димитрија Томића, гудачки оркестар „Феникс” под руководством проф. мр Снежане Стевановић, уз клавирску сарадњу Марије Малићан, ученице 3. разреда средње музичке школе, и девојачки и мешовити хор средње музичке школе под руководством проф. Милице Степановић Баба-Милкић, такође уз клавирску сарадњу Марије Малићан.

Као школа смо веома захвални колективу Академије из Сарајева на дивном дочеку и топлом пријему, родитељима ученика и компанијама „Металпром” и „Кинг комерц”, захваљујући којима смо успели реализовати ово дивно путовање и представити нашу школу и наш град у најбољем светлу.

Ово је за ученике, пре свега матуранте, било освежење, с обзиром на то да се путовања оваквог карактера нису одржавала дужи период, због

пандемије корона вируса. Сваки минут је максимално искоришћен да се види сваки ћошак места на ком смо били и оставили свој траг у другој држави кроз пријатељства и музику коју смо изводили. Занимљив је био моменат када су речи Андрићевог романа „На Дрини ћуприја” постале жива слика места на ком смо се налазили, сам мост на Дрини, који је

сваке деценије све тежи и тежи због саме историје коју носи на својим темељима. Учинили смо ово путовање веома едукативним, не само кроз музику, већ и кроз познанства, којима смо упознали боље и сами себе.

*Анастасија Радовановић,
мајџурант СМШ*

Ноте нама вредне

„Ноте нама вредне” је пројекат који су током децембра 2023. године реализовали компанија „Еуропром” и наша школа. Циљ овог пројекта био је истицање правих вредности и промоција младих, талентованих ученика, кроз стварање пријатног амбијента за купце у малопродајним објектима компаније „Еуропром”.

Током новогодишњих празника, суграђани који су обављали куповину у продавницама „Еуропрома” имали су прилику да слушају нумере са најпосећенијих и најбољих концерата који су одржани у нашој школи. Поред класичне музике, биле су заступљене и филмска, традиционална и

популарна. Ово је била прилика да купци „Еуропрома” уживају у врхунској интерпретацији наших професора, најбољих солиста, ансамбала школе, нашег „Феникса”. Ученици наше школе снимили су и рекламни спот у објекту „Еуропрома”, како би на што бољи начин промовисали ову лепу, креативну сарадњу.

Била је ово лепа прилика да се шири аудиторијум нашег града увери да су ноте ученика Музичке школе вредне за наш град.

Калина Пејровић, II разред СМШ

Путовање у Пфафенхофен

Ове године, у периоду од 6. до 15. јула, ученици СМШ „Живорад Грбић” – Калина Петровић и Андреј Бељић, са осталих шест ваљевских средњо-школаца, на позив удружења „Пријатељство са Ваљевом”, посетили су Пфафенхофен у Немачкој. Водичи путовања биле су професорке немачког језика Душица Рајевац и Грета Петрешин Гојковић. Нешто краће, до 11. јула, у овом барварском градићу боравило је и 15 чланова хора Ваљевске гимназије са професорком немачког језика Иваном Виторовић и професором музичке културе Марком Томићем. Овим је настављена лепа сарадња, која је пре тачно четврт века успостављена са удружењем. Председник удружења Бернт Душнер упознао је ваљевску групу са њиховим образовним системом, привредом, традицијом, културом... Поред Пфафенхофена били су организовани обиласци Нинберга и Минхена.

У Нинбергу смо посетили родну кућу сликара Алберта Дирера, тврђаву која доминира овим чаробним градом. У Минхену смо се упознали са историјом главног града Баварске, а последњег дана нашег боравка имали смо прилику да сами истражујемо град и обилазимо споменике и туристичке атракције, посетимо Олимпијски центар и музеје. У Пфафенхофену имали смо пријем код градоначелника Томаса Херкера, у прелепој свечаној сали, где нас је упознао са историјом града, тренутној ситуацији и представио њихове планове за будућност. Наш поклон, књига „На Дрини ћуприја” – примерак преведен на немачки језик, градоначелнику се веома допао, нарочито због симболике мостова који спајају људе и различите културе, као у нашем случају.

Калина Пејровић, II разред СМШ

Светосавски концерт

”Све што је истински велико, бесмртно и вечно, и у историји нашег народа и у животу сваког појединца, велико је, вечно је, само зато што је оваплоћење светосавског духа. Напустимо ли Светог Саву, ми ћемо напустити нашу величину и оно што нас чини великима, бесмртност и што нас чини бесмртнима, нашу вечност и оно што нас чини вечнима”, речи су Јустина Поповића.

Бесмртно, велико и вечно, ми, као и свих претходних година, чувамо тако што кроз молитву и музику слаavimo нашег просветитеља и свеца, славу свих школа – Светог Саву, трудећи се да ходамо и не напуштамо пут светосавља, који нас чува и обасјава у често сумутним временима, у којима живимо.

Ученици наше школе, уз подршку својих наставника, и овог 27. јануара, приредили су концерт у славу Светог Саве. Кроз концерт, публику су водили ученици Анастасија Радвановић, Вук Стевановић, Калина Петровић, Хана Перић и Сибин Рабасовић – говорећи надахнуте, поетичне текстове пригодне дану који се слави. Хорови школе, кроз заједништво, отворили су концерт Светосавском химном, а потом је мешовити хор СМШ извео „Симониду” Дра-

гане Величковић. Дан су својим наступима улепшали ученици и основне, и средње школе: Нађа Живановић (гитара), Вања Штулић (соло), Тара Љујић (флаута), Симон Бојичић (клавир), али и етномузиколошка секција, гудачки квартет, као и оркестар хармоника. Својим наступима наши ученици показали су да живе пут светосавља и хришћанства – дајући радост и лепоту, кроз музику, присутној публици, добили су задовољство и захвалност за чаробне тренутке. Тиме се обистинило – имаш само оно што даш.

”Основно начело психологије народа: сваки појединац носи у себи не само судбину своје особне, већ и народне душе. Сваки је одговоран за све... А, да! Вама се нуди боговска почаст: да будете творац и архитект новог света. Имате ли за то довољно маште, довољно ума, довољно срца, довољно снаге?” Трудимо се да имамо, да музиком и љубављу у себи стварамо лепши и племенитији свет, угодан ближњима. На дан Светог Саве подсећамо се да смо на добром путу, на стази светосавља.

Ана Миљковић, професор српској језика и књижевности

У сусрет Васкрсу

Време гради, време разграђује – као обичај, одржи се оно што постане и у више нараштаја остане саставни део људског живљења. Добих прилику да се и речима забележеним у нашем часопису изразим, и, надам се, некоме измамим осмех и пренесем делић свог задовољства о реализацији концерта, који је постао почетак, с намером ћу написати, једне традиције.

Овим речима сам започела свој први текст за наш први број школског часописа. Како ми се чини, и ово ће постати традиција, „ретроспектива“!?

У разговору са уредницом часописа, у ком смеру жели да се текст напише, научно, научно-истраживачки, из угла професора, спонтано, искрено, добих одговор: „Спонтано, оно што си ти.“

Драги читаоче,

Желим да те подсетим да смо прошле године започели традицију Васкршњег концерта у несвакидашњем амбијенту, другачијем од свих претходних, у храму Покрова Пресвете Богородице, уз благослов Његовог Преосвештенства Епископа ваљевског г. Исихија и учешћем свештенства Епархије ваљевске у организацији концерта.

Све што је традиција, мора да траје, те смо и ове године били величанствени и зазвучали вокално-инструментално баш у овом Храму, уз инструменте виолиниста Ленке, Вука, Анке и Николије, виолисткиње Ленке и виолончелисткиње Хане, чланова етномузиколошке секције и ученика српског традиционалног певања, а опет мало другачији од претходне године. Како? Имали смо концерт баш на Цвети, дан на који мешовити хор „Хаџи Рувим“, којим руководи наша професорка Милица Степановић Баба-Милкић, обележава своју годишњицу. Наравно, када су у питању црквени хорови, незаобилазан је и дечији црквени хор „Емануил“, којим руководи професорка Вања Урошевић.

Дакле, свирали смо и певали „У сусрет Васкрсу“, како нам је и назван концерт. Нећу ти писати о Васкрсу, много тога знаш, ако желиш неку ситницу да сазнаш, баци поглед на мој текст из претходног броја часописа, али није ни важно, не мораш, сваке године нам је Васкрс, седам дана пре Васкрса су Цвети, али некако не знамо који датум!? Довољно је да знамо да су увек у недељу, а сад коју, па за то узмемо црквени календар и знамо када је, зар не!? Но, шалу на страну, како се, заиста, одређује дан Васкрса, па и самим тим свих седам недеља поста? По-

стојало је више смерница, више векова да се усвоји општа метода прихваћена у хришћанству, јако је компликовано и збуњујуће, али коначан одговор је: „Васкрс пада увек у недељу, и то у прву недељу после пуног месеца који дође после пролећне равнодневнице”. Најраније може бити 4. априла, а најкасније 8. маја, а у том случају Ђурђевдан пада на Велики петак!? То се неће десити, како су нас на Академији учили, никада после Ђурђевдана не може бити Васкрс. Ове године је Ђурђевдан био на Васкршњи понедељак.

Обичаји, обреди и веровања остали су нам од предака, ми смо их променили, неке изгубили, неке измислили, све је то у реду, живимо другачије. Наш бели орао и бела пчела су живели окружени природом. Њихов живот је зависио од природних услова, живели су консонантно са биљкама и животињама, са којима су делили животни простор. Снага везе тадашњих људи и природе била је много јача него што је можемо замислити данас. Нису имали потребна научна сазнања да би могли описати одређене појаве и процесе, али су покушавали да их објасне и разумеју кроз оно што најбоље познају, а то су биљке и животиње, те имамо веома развијену нашу митологију, али поприлично запостављену, да кажем, непознату. Када су се напустила паганска веровања и примило хришћанство, опстао је део наших веровања,

мање или више трансформисаних, али су задржали есенцију своје везе са природом, те имамо и по неку песму везану за одређене биљке или животиње. Овај концерт смо се везали за врбу, нарочито јер се у суботу ишло по врбицу, или како се чешће говори, у врбицу да се уберу или насеку гранчице врбе, која углавном у ове дане олистава. Носила се у цркву да се благосиља и сматрала се лековитом. Поштована је као симбол напретка и подмлађивања. У време када се у васпитању често користио прут, деца су се „шибала” врбовим прућем да брзо расту, а стока да би се лако размножавала и напредовала. Девојке су се опасивале врбом да буду витке као врбове гранчице. Песмом са галерије, званично фруле и тарабуке, добили смо ефекат одјека, еха, којим су прошлост и садашњост разговарали, годишњи и животни циклус су се укрстили, а Љубав, Вера и Нада су их спојили.

Драги читаоче, прочитао си нешто поучно, али и ми смо од прошле године напредовали, учили, сазревали смо, упознавали смо се, волели смо се и поштовали, на концерту смо истински поделили духовне дарове, а ми смо ваистину умножили благодат у нашим срцима.

До неког новог сусрета!

проф. Милена Урошевић

Музика под ведрим ваљевским небом

На платоу испред Муселимовог ко-нака у Ваљеву одржана су два кон-церта класичне и филмске музике. Тако је музичка школа „Живорад Гр-бић”, музиком под ведрим небом, за-окружила годину јубилеја у свом то-плом, распеваном тону.

Овогодишња концертна сезона запо-чета је 6. октобра 2023. године у 17 часова, традиционалним концертом добродошлице, а затворена концерт-ним маратоном „Стварност која пева”, 7. јуна 2024. г. са почетком у 17 часова, одржан је концерт музичког забавишта и припремног разреда, а у 19 часова, наступили су мали и ве-лики ансамбли школе.

Концерт су отворили наши најмла-ђи. Припремни разред и етно секци-ја извели су тачку добродошлице под диригентском палицом проф. Миле-не Урошевић.

Имали смо прилику да чујемо шест сјајних ансамбала: ансамбл „Флаути-симо” под руководством проф. Сло-боданке Васиљевић Љујић и проф. Радице Ђедовић, Гудачки оркестар ОМШ, који предводи проф. Павле Чанић, Оркестар хармоника на челу са проф. Милошем Савићем, ан-самбл гитара, клавирска триа Нађе Гачић, Магдалене Лазић и Калине Филиповић, и проф. Оливере Меан-ције, Ангелине Новаковић и Марија Ристића.

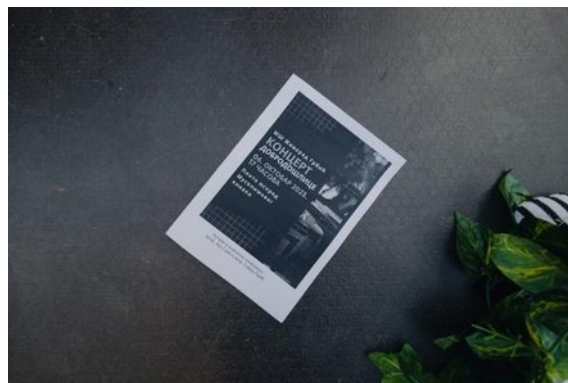
Љубав према заједничком музици-рању на клавиру показали су Сибин Рабасовић, Милица Обрадовић и Ирина Лукић, из класе проф. Оливе-

ре Меанције, као и Марија Малиџан и Симон Бојичић, вођени вештом ру-ком проф. Милице Продановић. У јунском музицирању придружили су им се Андрија Танасковић и Андреј Бељић, уједињени звуком популарне музике на клавиру.

Музиком из филма концерт су улеп-шали гласови хорава основне и средње музичке школе руковођени проф. Божаном Дивац и проф. Ми-лицом Степановић Баба-Милкић. Хор средње музичке школе је у завр-шном концерту извео и дело наше савременице, Драгане Пантић Ве-личковић, подржани Димитријем Михаиловићем и проф. Миленом Урошевић, на тарабуци и тапану.

У самом финалу концерта своја кри-ла раширио је Гудачки оркестар „Фе-никс”, вођен љубављу и музиком мр Снежане Стевановић.

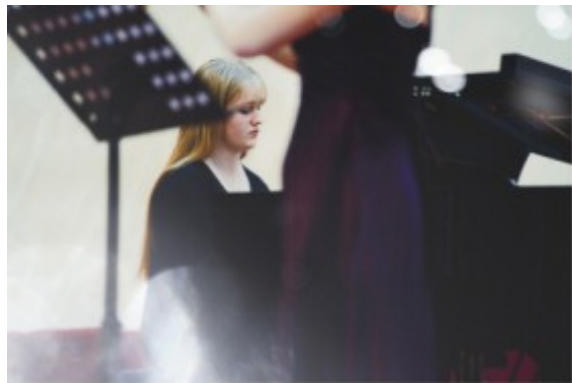
Захваљујемо вам се што сте били део наше рођенданске сезоне, радујемо се новим сусретима и чекамо вас да заједно МУЗИКОМ НЕГУЈЕМО ЧОВЕ-КА У СЕБИ.

Марија Малиџан, IV разред СМШ

Галерија наших такмичења...

26. Међународни сусрети флаутиста „Тахир Куленовић”

15. Ваљевско гитарско такмичење „Варт”

7. Међународно такмичење гудача „Златне степенице”

Музичка школа Живорад Грбић Вас са задовољством позива на:

МЕЂУНАРОДНО ТАКМИЧЕЊЕ ГУДАЧА

ЗЛАТНЕ СТЕПЕНИЦЕ

СВЕЧАНО ОТВАРАЊЕ
МШ Живорад Грбић
23. мај 2024. / 19 часова

СВЕЧАНО ЗАТВАРАЊЕ
МШ Живорад Грбић
26. мај 2024. / 18.30 часова

7. Ваљевски фестивал хорова „ХорФест”

Лица музичке школе

Мр Сузана Радовановић Перић, директорка Музичке школе „Живорад Грбић”

Разговор водила проф. Ана Миљковић

Магистар виолине Сузана Радовановић Перић са музиком је на ти од првих дана живота. Након завршене основне школе, на чијем је челу данас, напустила је родни град како би се школовала у Београду и Новом Саду, а потом се вратила у своју школу, у којој је најпре радила као професор виолине, а затим дошла на место директора. Може се рећи да већ деценијама свакодневно хода истим путем до истог школског дворишта, али да је траг који оставља за собом сваким даном све више утиснут у историју школе и града којима припада. По њеном лику препознаје се институција којом руководи, суптилност инструмента који свира открива нежност, благодат њеног срца, али њена енергија, посвећеност и одважност иницирају садржајни, несвакидашње шаренолик културно-уметнички живот школе.

У години у којој школа слави велики јубилеј – седам деценија постојања, разговарамо са њом, у жељи да сазнамо какве су јој успомене на њене почетке, како се суочава са изазовима на месту директора, у чему проналази мотивацију и снагу да се бори за популаризацију класичне музике, и чему је све њу музика научила.

Каква су Ваша сећања на Ваше музичке почетке?

Музичка школа мог детињства је, са једне стране, једна потпуно различита представа од свега оног што музичка школа јесте данас, а са друге, управо та музичка школа је дефинисала садашњу МШ „Живорад Грбић”. Неколико просторија у тадашњој ОШ „Жикица Јовановић Шпанац”, наставнички кадар од десетак људи, седамдесетак ученика, врло талентованих, вредних и у музику заљубљених, и једна огромна жеља и оптимизам да ваљевска музичка школа постане независна институција уродили су плодом управо у време када сам ја била ученик основне музичке школе. Дивна нова зграда са не великим бројем ђака чинила је да се осећамо помало привилеговано и важно. Био је то заиста један изузетан осећај и чини ми се да је тај помало наиван, али врло дубок унутрашњи доживљај „изузетности” помало остао присутан у свима нама, као импулс који нас мотивише да будемо увек довољно кадри и храбри да гра-

димо амбијент који ће децу привлачити музичкој школи, од њих стварати квалитетне и успешне људе и чинити поносним јер су део ове институције. Ово подсећање не би било потпуно да не поменем особе које су обележиле године настајања музичара у мени, и снажно утицале да постанем личност каква сам данас. Најпре, проф. Лидија Ранковић, моја прва професорка виолине, племенита и харизматична уметница, која ме је научила да се кроз живот иде тако што се огрнеш знањем, лепотом и добротом, и увек највише очекујеш и захтеваш од самог себе. Друга особа је проф. Драган Васиљевић, који је у годинама мог основног музичког образовања свакако био и највећи ауторитет у њој, а апсолутно сам сигурна да је до краја свог живота то и остао за све нас којима је музика професионални потпис. Од професора сам научила да у музици и образовању не постоји „лакши“ пут већ само онај испуњен посвећеношћу, жртвом и стремљењем ка највишим стандардима. И по важности и утицају, апсолутно увек на првом месту, је особа која је са мном проживљавала све музичке почетке, прва искушења, прве успехе и прва разочарања, и увек била и путоказ и спас, а живот је хтео да то остане и данас. Моја близнакиња, професорка виолине и шеф гудачког одсека наше школе, мр Снежана Стевановић. Управо чињеница да смо свој музички пут градиле заједно, и градимо га и даље, утицала је на мој однос према професији и охрабрила у мени жељу да се опробам и на функцији директора школе.

Музичка школа „Живорад Грбић” слави 70 година постојања. Да ли сте могли да замислите као ђак ове

школе да ћете годину јубилеја славити као њен директор? Колико је за Вас значајан овај јубилеј и чиме школа може да се похвали у досадашњем раду?

Мишљења сам да човек још као дете у срцу осећа своју будућу професију. Од малих ногу, захваљујући првенствено снажном утицају родитеља, свет фантазије, музике и књиге сам осећала као свој, увек подстичућ за учење и емитовање разних лепота. Реалност ми је била незанимљива и ограничавајућа, а како сам расла, често и банална и окрутна, и било ми је врло рано потпуно јасно да ће уметност бити стални извор снаге и среће. Од детињства сам волела да „водим”, била врло интензивна и инвентивна и, верујем, често напорна због своје својеглавости, и упорности. Захваљујући музици, те негативне особине су у мени омекшале и испрофилисале се у, надам се, карактер иницијатора и руководиоца. То је једноставно била улога у којој сам се увек осећала добро, јер сам у њој препознавала могућност да утичем на реалност и на ширем, општем плану. Моја породица, моја професија, а сада бих рекла и моја школа, су ми омогућили да тај сан и добије своје отелотворење, јер је за разлику од сна, реалност донела велики број дивних људи и околности због којих сам пожелела да постанем директорка МШ „Живорад Грбић”. Што се тиче самог јубилеја, наравно да сам јако поносна што сам на челу школе у њеној 70. години постојања и што је готово деценија мог руковођења оживела неке нове боје у њој, али чини ми се да је стварност ове школе толико динамична и искричава да буквално сваки дан у њој носи енергију јубилеја.

У данашње време радити у просвети је веома изазовно, а посебно је искушење успешно руководити образовном установом која се бави музичком едукацијом. Како се сналазите у улози директора и у чему налазите надахнуће и мотивацију? Колико је за успех потребно труда, рада и вере?

Када поседујете огроман оптимизам и сталну потребу за учењем, ма колико стварност била нестимулативна, а околности фрустрирајуће, унутрашње биће вам не дозвољава да одустанете. За мене је школа једна апсолутно фантастична институција. Захваљујући њој учимо шта је систем, шта је организација, шта је функционисање у колективу, шта је тимски рад, а пре свега колику снагу имају знање, интелект и таленат. Сматрам да је школа, за све оне који то желе да виде и схвате, најсавршенији облик организације људи и да као таква, обавезује човечанство да њен напредак увек буде један од највећих приоритета цивилизације. Из тог разлога, када год осетим у себи малодушност, засићење или умор, уштинем се за образ не бих ли се подсетила колику срећу и привилегију имам што се управо бавим послом директора МУЗИЧКЕ школе. Јер музика све објашњава и све прочишћава. За мене лично, чињеница да сам музичар и музички педагог управо јесте мој највећи успех и моја стална љубав, снага и вера.

Колики је изазов помагати новим генерацијама да остваре свој сан, пун потенцијал у том смислу?

Андрић је рекао да се у деци обнавља и чисти река човечанства. Мислим да овај цитат сваком човеку треба да послужи као звезда водиља,

јер све оно што у току свог живота урадимо, изговоримо или осетимо оставиће траг и отворити пут за „неке нове клинце“. Ми, педагози, комуникацију и рад са децом треба да доживимо не као изазов, терет или рутину, већ као благослов и прилику да свакодневно, управо захваљујући утицају дечије душе и поверења које нам дарују, будемо бољи људи и максимално посвећени учитељи.

Могу ли класична музика, наша школа и млади таленти постати светски бренд? Шта је потребно да се то оствари?

Када смо здрави и у свести са јасно присутном и дефинисаном идејом где идемо и са којим циљем, све се може. Ипак, некако сам кроз живот научила да је увек мудрије желети мало, са јасним и стрпљивим планом како жељу и остварити. Од ма-

лих ногу, пружамо руке према „белом свету“, пропуштајући врло често шансе да у свом окружењу изградимо светски ниво. Бићемо „светски“ онолико колико успемо да постанемо своји. Аутентични, снажни, племенити и добронамерни са сталном спознајом да смо ми ти који стварамо реалност. У нашој школи овај став је и те како присутан и наши ученици га усвајају као животно и професионално одређење, а то је наша главна улога. Ми трајемо и опстајемо као стална и права вредност, брендови су ствар актуелности и околности. Мислим да је јако важно ту одредити границу.

Колико је Музичка школа значајна у културном и музичком животу Ваљева, па и Србије?

Захваљујући отворености, приступачности, топлини, али пре свега професионалности, који нас одређују, ми смо успели да изградимо идентитет школе која се воли. Наша визија и маркетинг школе учинили су да нас и родитељи, и колеге, и институције виде као динамичну, организовану и висококвалитетну институцију. Најчешћи коментар људи везан за рад наше школе је: „Ви не стајете!“, што доказује да је све оно што радимо врло примећено и омиљено у нашој средини. Концертна сезона од преко 90 различитих програма годишње, 4 међународна такмичења, програми намењени малишанима, наши такмичари, наши велики ансамбли, концертна гостовања у земљи и иностранству, програми и радионице које се реализују у сарадњи са родитељима као најбитнијим партнерима, часопис... Читав један живот у малом који штити и инспирише.

Колико и у којој мери је Музичка школа учинила за неговање музичког укуса Ваљева и колико га је променила?

Борба за добар укус уопште, а нарочито добар музички укус, је наш најзначајнији посао и управо су наше активности бројне и разноврсне, са циљем да развијемо потребу за добром музиком. Живимо у времену изузетног културног посрнућа и апсолутне кризе вредности на свим нивоима, који код образованих и креативних људи захтевају снажну реакцију. Сигурна сам да снажно утичемо на укус наше деце и на формирање њихове суштине личности јер је музичка школа препозната као једна од малобројних тврђава истинског квалитета и, као таква, веома вољена.

Како класику приближити људима? Како утицати на то да се лакше препознају праве вредности у музици? Како класику осетити блиском?

После сваке кризе у историји, уметност и образовање су били ти који су човечанство поново дизали. Динамичним концертним животом, који ће поред музике, интерпретирати и осмех, и лепу и мудру реч о ономе шта се свира и слуша на концерту, и једним срећеним и чистим амбијентом, и укусно и лепо обученим људима на сцени, који се исто тако понашају и ван сцене, приближавамо се публици. У представљању свог рада и свог професионалног идентитета морамо бити приступачни, морамо бити насмејани, морамо бити свесни да су нам таленат и знање главно оружје у мењању сиве и површне свакодневице, и да то што их поседујемо не сме бити никако разлог за

ароганцију, већ прилика да будемо прави ратници светлости.

Шта Вас је музика за све ове године научила? Може ли нас музика спасити?

Музика и уметност увек дижу и увек спасавају. И то је лекција која усмерава све друге лекције у животу. Захваљујући музици свако животно искуство може имати дурски завршетак.

Нашој школи недостају већи простор и концертна доворана. Да ли верујете да ће нам се и ти снови остварити?

Успели смо да се наметнемо у нашој средини као школа која носи изузетну снагу. Од 2018. до 2022. постали смо јачи за два нова издвојена одељења, а за последњих десет година се број ученика повећао за готово 60%. Сваке године, ресурси школе се обнављају и унапређују, покренули смо библиотеку, почели да радимо и на приступачности за особе са инвалидитетом, уредили ентеријер школе и некако је све то природно отварало нове жеље и ново „Када би...” У години јубилеја огроман сан о адаптацији концертне сале постаје коначно стварност. Захваљујући великој подршци Града Ваљева, наш пројекат адаптације је подржан на конкурс Министарства енергетике и рударства и искрено се надамо да ће досадашње рухо концертне сале постати прошлост у 2025. Нова година мора донети нове снове, а као непоправљиви сањар апсолутно верујем и у њихову реализацију.

Шта би Сузана Радовановић, ученица првог разреда основне музичке школе, рекла данашњој Сузани Радовановић Перић? Да ли би била поносна на њу?

Свакако би то била реченица: „Хвала ти што никада ниси престала да будеш Ја.” И заиста, управо је та девојчица, ушавши у музичку школу са вером да улази у један леп, сасвим посебан и драгоцен свет, успела да опстане у мени и пробуди жељу да се трудим да такав свет у својој школи провоцирам. Поносна сам на храброст да ту жељу и оживим, а све друге поносе остављам времену и другим људима да их посведоче и сачувају.

Хана Перић – ученик генерације ОМШ

У наставку преносимо текст у целини са портала „Ваљевска посла” (<https://www.valjevskaposla.info>)

Аутор серијала: Марија Петровић Марковић

„НАЈБОЉИ МЕЂУ НАЈБОЉИ-МА”: Ћак генерације ОМШ „Живорад Грбић” – Хана Перић

Портал Ваљевска посла трећу годину заредом објављује серијал „Најбољи међу најбољима”, посвећен ђацима генерације свих ваљевских основних и средњих школа. Сматрамо да је јако важно да Ваљево упозна своје најуспешније ученике на прави начин и да наши „свепетичари” заслужују посебно представљање, не само због тога што су вредно учили и освајали награде, већ зато што заиста представљају младе људе за пример. Серијал је уједно и прилика да се тој изузетној деци захвалимо на вредном раду и труду, на истрајности, да им пожелимо све најбоље у даљем школовању и животу, да им јавно пошаљемо поруку да смо поносни на њих и да нам њихов успех и те како значи, јер управо су они наша будућност. Једна од најбољих међу најбољима је Хана Перић, Ћак генерације ОМШ „Живорад Грбић” у Ваљеву.

Хана Перић рођена је 24. децембра 2010. године у Ваљеву. Ћћи је Сузана и Душана. Своје музичко образовање почиње са пет навршених година живота, у МШ „Живорад Грбић” као полазник „Музичког забавишта” под менторством проф. Тамаре Милосављевић, и наставља га у припремном разреду под менторством проф. Светлане Ненезић. У току припре-

мног разреда започиње и учење виолончела под менторством проф. Данице Крунић. Основну музичку школу уписује у школској 2018/2019. у класи проф. Данице Крунић. Ученица је седмог разреда Прве основне школе и ученица 6. разреда виолончела МШ „Живорад Грбић” у класи проф. Ане Гвојић. У току целокупног основномузичког образовања остварила је одличан успех са просеком 5.00.

До сада, Хана је на такмичењима ученика музичких школа на којима је учествовала, већином републичког и међународног нивоа, остварила преко 30 награда, од чега, највише првих. На такмичењима се приказала као солиста, камерни и оркестарски музичар, а једнако је била успешна и на такмичењима у дисциплинама теоретских предмета. У школској 2023/2024. и школској 2022/2023. од стране МШ „Живорад Грбић” награђена је као најуспешнији ученик основне школе на инструменту виолончело.

Од школске 2019/2020. године, Хана је и члан школског камерног Гудач-

ког оркестра „Феникс”, који чине нај-успешнији ученици гудачког одсека школе. Са овим ансамблом, остварила је на десетине наступа, а оркестар је у школској 2020/2021. добио и Прву награду на међународном такмичењу „Гласбена чипка Идрије” у Словенији (2020), Међународно такмичење „Златне степенице” (2022), Словенска музика (2023). Са овим оркестром остварила је снимке и за РТС.

Као солиста, Хана Перић је остварила бројне наступе на репрезентативним концертима ваљевске Музичке школе широм земље. Од школске 2023/2024. активна је и на пољу камерне музике као члан камерног дуа „Cherri”, у којем наступа са Таром Љујић, ученицом 5. разреда флауте.

Поред изузетних резултата остварених на концертном подијуму, Хана је у МШ „Живорад Грбић” и члан драмске и етномузиколошке секције.

Као ученик Прве основне школе, Хана остварује одличан успех са свим петицама, а активна је и као члан литерарне секције на такмичењима из српског језика и у различитим ваннаставним активностима. Једна је од ученика ваљевских основних школа чији је рад објављен у првом зборнику ученичких литерарних радова у издању Матичне библиотеке „Љубомир Ненадовић”.

У децембру 2020. положила је аудицију и примљена у састав регионалног оркестра „Дечја филхармонија”, коју годинама успешно води професор Факултета музичке уметности у Београду Љубиша Јовановић.

Хана је активно сарађивала у оквиру Masterclass радионица са нашим еминентним професорима, Срђаном Сретеновићем (ФМУ Београд), Милутином Младеновићем (ФИЛУМ Кра-

гујевац) и Данијелом Милутиновић Ненић (МШ „Др Војислав Вучковић”, Београд), али и са реномираним челистима и професорима музичких академија из иностранства, проф. Игором Митровићем (Универзитет „Густав Малер” – Клагенфурт, Аустрија) и проф. Смиљаном Мрчелом (Музичка академија – Загреб, Хрватска).

У току школске 2022/2023. била је и полазник студија „Кадар 24” који се бави позориштем, филмом, телевизијом и интернетом.

Хана Перић је стипендиста Фонда за надарене ученике Града Ваљева. У јануару 2023. године уживала је на бесплатном зимовању у организацији Града Ваљева, као једна од најуспешнијих основаца Града Ваљева.

„Као професор главної предмета, Хану Перић праћим на њеном музичком пућу шек две године, и моју да кажем да сам за то време упознала и препознала у њој изузетну младу уметницу и девојчицу која живи и воли музику и музичку школу. Таленат и сензибилитет са једне, а упорност и посвећеност са друге стране, чине Хану ученицом коју би свако пожелео, и са којом учење и рад у једној таквој области каква је музика, представља оно најлепше што овај посао носи. Импозанан број јавних наступа, као и награда на такмичењима у земљи и ино-

сирансѣву шоком шесѣ година основ-
ној музичкој школовања, најбоље ѿво-
ре о шоме колико је Хана љубави, шру-
да и залагања уложила у свој ѿуш,
оѿправдано крунисан шишѿулом ученика
ѣнерације.

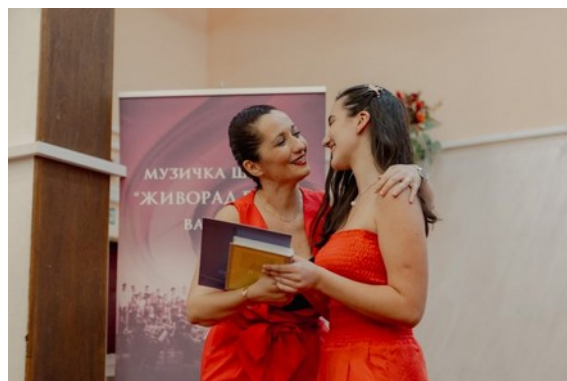
Први ушисак о изузетно лепо васпи-
шаној, доброј, племенитој девојци
временом се није променио, већ по-
тврдио и продубио, показујући све
њене квалитете, као и способности да
их носи скромно и поносно. Неколи-
ко година заредом Хана је пролашава-
ла за најбољеј ученика на инструмен-
ту виолончело, што потврђује да је
од стране одсека, као и целе школе
она препозната као неко ко на најбо-
љи начин представља свој инстру-
мент и себе кроз њега. Музикалне ин-
терпретације и озбиљан професиона-
лан приступ сваком јавном наступу
показатељ су њене одлучности и бес-
крајној шалености – одлика неопход-
них за бављење уметношћу.

Добра друџарица, поуздан вођа деонице у оркестру, сипљива и вредна ученица, а пре свега изузетна млада особа са огромним пошеницијалом – све је то Хана Перић, и сигурна сам да ће то и остати у свом даљем животном и професионалном пућу”, истакла је у опису проф. Ана Гвојић, у чијој класи је Хана завршила основну музичку школу.

Колико ти значи призање Ђак генерације?

Ово признање ми јако значи јер је крунисало сав мој рад и труд у току основног музичког школовања. Јако ми је драго да су професори у школи препознали моју љубав према музици и наградили моје ангажовање у протеклих шест година. Награда ми је и велика мотивација и подстрек да увек дајем најбоље од себе, као и да

предано вежбама и још више напредујем на пољу музике.

Колико труда и рада је потребно издвојити да би неко постао Ђак генерације? Колико је то у твом случају било тешко?

Музика, као и свака уметност, захтева пуно рада и одрицања, али смам трам да је за сваки успех потребан труд и уложено време, те ме то никада није демотивисало, или ми представљало отежавајућу околност. Мислим да је најважније умети да прихватиш „неуспех” и покушати да из њега извучеш неку поуку која ће ти помоћи да напредујеш. Лично, никада нисам имала неке кризе у току школовања, али за то су најзаслужнији моји професори и породица који су ми увек били велика подршка и помоћ.

Шта је била мотивација, а које су биле препреке и проблеми на том путу ка добијању ласкаве титуле Ђак генерације?

Највећа мотивација су за мене били наступи, концерти и магичан осећај док сам на сцени. Од малена сам волела да наступам, пре свега као музички извођач, али и као рецитатор, члан драмске секције школе и водитељ разних великих концерата школе. Наравно, велика мотивација су

биле и награде на највећим међународним и републичким такмичењима у земљи. Нису сви дани и тренуци били лаки. Мишљења сам да уметност, а посебно музика, често не може бити исправно оцењена, јер свако има сопствену перцепцију и укус. Због тога се дешава да се ученици на такмичењима понекад разочарају у суд жирија и то их обесхрабри и поремети њихову сигурност и одређеност у жељи бављења музиком. Ипак, мислим да је најисправније следити сопствени укус, јер је оригиналност оно што једног уметника разликује од других.

Како се међу вршњацима гледа на признање Ђак генерације? Да ли је популарно бити Ђак генерације, или не?

Сви моји другари и вршњаци су се заједно са мном радовали овом успеху. Мислим да је „популарно“ бити ђак генерације и бар у мом случају је то било врло добро прихваћено од стране вршњака.

Наведи успомене које ћеш посебно понети из основне школе?

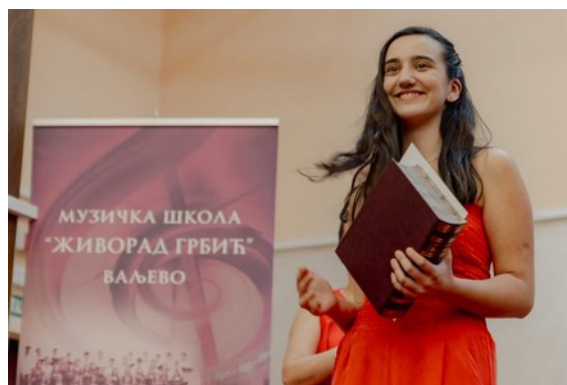
Дефинитивно ћу понети много дивних успомена из основне школе, али за то је најзаслужније окружење и дивни пријатељи које сам стекла овде. Са посебном радошћу ћу се сећати сваког краја, путовања и Masterclass-ова у којима сам учествовала у току ових шест година. Ипак, посебно бих издвојила учешће Камерног гудачког оркестра „Феникс“ у емисији РТС-а „Волим класику“. Тај дан и цело искуство снимања су прелепа успомена која ме је употпунила и зближила са другарима из оркестра.

Најважнија животна лекција коју си научила у школи?

Научила сам много важних лекција за шест година основног образовања, али оно у чему ми је музичка школа највише помогла је да научим да у свакој ситуацији дам свој максимум и да уживам у сваком тренутку. Такође, захваљујући јавним наступима сам научила много о самопоуздању и о томе колико је вера у себе важна.

Коју средњу школу и смер си уписала?

С обзиром на то да сам музичку школу уписала годину дана раније, пријемни испит и упис у средњу школу ме очекују следеће године. Моја жеља је да упишем инструментални смер (виолончело) у Средњој музичкој школи „Живорад Грбић“.

Какви су твоји планови за будућност, визије и жеље по завршетку школовања?

Волела бих да се у будућности бавим музиком и то је разлог због којег сам се определила за Средњу музичку школу. У овој школи постоје два смера, инструментални и теоретски, али како себе више проналазим у свирању, определила сам се за инструментални смер. Жеља ми је да по завр-

шетку средње школе студирам негде у иностранству и да се на тај начин упознам са новим културама. Након тога, волела бих да будем музички извођач, али свакако верујем да ћу како будем одрасла, имати прилику да се упознам са новим сегментима бављења музиком, те сматрам да је прерано да се толико искључиво опредељујем за било шта.

Да ли по завршетку школовања видиш себе и планираш да останеш да живиш и радиш у Србији?

Колико год волим Србију као своју отаџбину, не видим себе овде у будућности. Нажалост, мислим да су култура и уметност овде потцењене и да окружење није довољно инспиришуће. Желела бих да у животу боравим у средини у којој ћу имати више прилика и могућности да се искажем у својој будућој професији него што бих имала овде.

Анастасија Радовановић – Ђак генерације СМШ

У наставку преносимо текст у целини са портала „Ваљевска посла” (<https://www.valjevskaposla.info>)

Аутор серијала: Марија Петровић Марковић

„НАЈБОЉИ МЕЂУ НАЈБОЉИ-МА”: Ђак генерације Средње музичке школе – Анастасија Радовановић

Портал Ваљевска посла трећу годину заредом објављује серијал „Најбољи међу најбољима”, посвећен ђацима генерације свих ваљевских основних и средњих школа. Сматрамо да је јако важно да Ваљево упозна своје најуспешније ученике на прави начин и да наши „свепетичари” заслужују посебно представљање, не само због тога што су вредно учили и освајали награде, већ зато што заиста представљају младе људе за пример. Серијал је уједно и прилика да се тој изузетној деци захвалимо на вредном раду и труду, на истрајности, да им пожелимо све најбоље у даљем школовању и животу, да им јавно пошаљемо поруку да смо поносни на њих и да нам њихов успех и те како значи, јер управо су они наша будућност. Једна од најбољих међу најбољима је Анастасија Радовановић, Ђак генерације Средње музичке школе „Живорад Грбић”.

Анастасија Радовановић рођена је 23. априла 2005. године у Ваљеву. Ђерка Сузане и Вељка Радовановића. Похађала је СМШ „Живорад Грбић” и Ваљевску гимназију.

Осим што је проглашена за Ђака генерације средње школе, Анастасији је додељена и посебна награда за најбољег ученика у ваннаставним активностима. Током средњошколског музичког образовања била је члан етномузиколошке, библиотечно-новинарске и драмска секције. Истовремено, члан је музичке и литерарне секције, као ученица Ваљевске гимназије. Остварила је преко 140 наступа, са разним ансамблима, укључујући и солистичке наступе, у оквиру пројеката СМШ „Живорад Грбић”, Ваљевске гимназије и града Ваљева, и тим поводом је награђена од стране СМШ „Живорад Грбић” похвалом за ангажовање и допринос квалитету у ваннаставним активностима школе генерације 2020-2024. Такмичила се из теоретских предмета (хармонија, солфеђо, теорија музике) на такмичењима републичког и међународног ранга освајајући прве и друге награде и једну трећу

награду. Као члан Девојачког хора МШ „Живорад Грбић” учествовала је на многобројним такмичењима, где је хор остваривао запажене резултате, међу којима је најзапаженија трећа награда на међународном Охридском фестивалу хорова. Била је учесник „мастер класова” проф. Рока Згонца, проф. Владимира Марковића, проф. Атиле Сабоа и проф. др Агате Кучера Виткаи. Била је проглашена за најуспешнијег ученика трећег разреда СМШ „Живорад Грбић” у 2022/2023. Проглашена је учеником генерације 2020-2024. СМШ „Живорад Грбић”.

Од шестог разреда је у класи проф. мр Снежане Стевановић. Члан је Гудачког камерног оркестра „Феникс”, који предводи проф. мр Снежана Стевановић, са којим је освајала престижне награде, међу којима највећу пажњу привлачи Награда апсолутног победника такмичења на 5. Међународном такмичењу гудача „Златне степенице” и Прва награда на такмичењу гудача у Идрији „Musical lace”. Давала је интервјуе у вези са својим постигнућима и за телевизију V92, ВА плус, Brainz TV, а уједно као члан драмске секције учествовала је у пројекту који је настао сарадњом МШ „Живорад Грбић” и компанијом „Еуропром” као чланом Домаћег трговинског ланца.

Члан је Дечјег црквеног хора „Хаци Рувим”, сада преименованог у „Емануил”. Награду за најбољи солистички наступ на другом Ваљевском фестивалу хорова „Хорфест” освојила је 2017. године. Данас за тај хор пише и компонује дечје црквене песме, које се налазе на најновијем студијском албуму хора. Црквена општина Ваљево при храму Покрова Пресвете Богородице у Ваљеву доделила јој је 2018. године грамату као дугогоди-

шњем члану Дечјег црквеног хора „Хаци Рувим” за љубав показану према благолепију Службе Божије. Од јануара 2023. године, активан је члан музичке групе „Полиптих”, а касније и групе „Мелем”, чије пројекте организује и подржава град Ваљево.

Њено литерарно умеће је похваљено и од стране наставничког већа Ваљевске гимназије, а и на конкурс младих песника часописа „АКТ”. Током досадашњег образовања бавила се рецитовањем и глумом. Била је један од организатора хуманитарног концерта „Шири љубав” за свог суграђанина и школског друга Андреја Тодоровића. Прималац је стипендије Доситеја, Фонда за младе таленте Републике Србије.

„Анастасија Радовановић је шиха, скромна, ненаметљива и одмерена у понашању, али свејрисућна у школским активностима и успешна у такмичењима. Кроз преданост, труд и рад, засијала је у поном сјају, којим је обасјавала целу нашу школу, ња и ња. Својом љумом, писањем, компоновањем и свирањем виолине представила нам се као млада девојка са мноћо шаленашћа. Добар друћ према свима у одељењу, увек сиремна да помоћне. Ученица којој се у поледу и сваком делу видело да воли своју школу и да је поносна шћо је део ње”, описала је Анастасију Радовановић одељенски старешина Светлана Ђуковић.

Колико ти значи признање ЋАК ГЕНЕРАЦИЈЕ?

Када се трудите да изградите најбољу верзију себе и све знање које имате усмерите само ка сазревању у једну образовану и самосвесну особу, не очекујете награду. Све ове године ме је мотивисала жеља да знам што више и да искористим свој квалитет у свим пољима где ће се моје знање проширити. Нисам очекивала награду, као финални резултат мог залагања, тако да је награда за ћака генерације, за мене била као поклон за мој труд.

Колико труда и рада је потребно издвојити да би неко постао ћак генерације? Колико је то, у твом случају, било тешко?

С обзиром на то да сам била одличан ученик и Ваљевске гимназије и СМШ „Живорад Грбић” истовремено, могу слободно да кажем да је добра организација времена круцијална, да би се постигао жељени резултат. Музика је за мене лек, тако да је боравак у музичкој школи, био врста одмора и ниједан час, припрема за такмичење, проба, није представљала обавезу, већ уживање у стварању музике. Успела сам да надоградим своје музичко, литерарно и глумачко биће и откријем себе као човека који живи да би стварао и оставио неки дубљи траг којим ће неке будуће генерације ходити. Сматрам да свака особа која се води оваквим ставом, не види ништа као потешкоћу и са еланом прихвата сваки задатак.

Шта је била мотивација, а које су биле препреке и проблеми на том путу ка добијању ласкаве титуле ЋАК ГЕНЕРАЦИЈЕ?

Жеља да знам што више, као што сам рекла јесте мотивација, која је у склопу мог васпитања и радних навика. Једина препрека која се могла поткрати, јесте кад вам зафали тај 25. сат у дану да урадите све што сте замислили, али онда себе вратим на први корак – организацију и проблем је решен.

Да ли мислиш да признање ЋАК ГЕНЕРАЦИЈЕ може да ти помогне у наставку образовања и у даљем животу (нпр. приликом запослења и др.) и на који начин?

Мислим да ће ми више у животу значити ова титула, када се са осмехом сетим у старости средњошколских дана, свесна да сам тај успех постигла само својим знањем и притом остала доследна себи, што је данас заиста тешко. Можда при упису на факултет или пријави за посао, ова награда буде од пресудног значаја, јер је ја доживљавам као један од својих поноса, али нико не може знати куда ветрови човека носе.

Како се међу вршњацима гледа на признање ЋАК ГЕНЕРАЦИЈЕ? Да ли је популарно бити ЋАК ГЕНЕРАЦИЈЕ, или не?

Многи моји вршњаци нису свесни да ако желе да напредују, морају да се одрекну једног дела свог слободног

времена и ту енергију усмере ка циљу. Имала сам срећу да одељење чији сам ученик била, буде састављено од малог број људи, који ми остају пријатељи за цео живот и на самој свечаности рекла сам да они ову награду доживе и као своју, јер сам са њима стасала, прошла један предиван период живота и како сам упознала њих, тако сам и себе. На томе сам им неизмерно захвална.

Наведи успомене које ћеш посебно понети из средње школе?

Све успомене на срећу школу, везане су за појединости мојих пријатеља. Везане су за специфичности наших личности, спајање неспојивог и упознавање различитих профила људи. За мене је средња школа била попут тренинга за живот и даље школовање. Овај период живота повезан је са речју ОСМЕХ, за који и сама сматрам да је најбољи показатељ атмосфере која је кружила ове четири године око свих нас у музичкој школи.

Најважнија (животна) лекција коју си научио у школи?

Научила сам да озбиљност, посвећеност и потпуна концентрација при раду, штеде време, тренирају нашу брзину учења и чине нас одговорнијим. На срећу, бавила сам се музиком и језицима све ове четири године интензивно, и као поља за која сам највише заинтересована, нису исцрпљивала моје резервоаре креативности, већ их само допуњавала и чинила богатијим.

Који факултет и смер си уписала?

Уписала сам Академију уметности у Новом Саду, смер Извођачке уметности – виолина. Одлука да се бавим у животу материјом која ме занима и која ме као ученика обликује у смеру који понавише одговара мојој личности, водила ме ка опредељењу за наведени факултет.

Какви су твоји планови за будућност, визије и жеље по завршетку школовања?

Бавила бих се неким уметничким радом, где би вероватно музика играла највећу улогу. Музика је чисто духовна творевина, где бих могла све квалитете и идеје психичког ја, да усавршим и пренесем даље у будућност. Музика није мртво слово на папиру и та њена бесмртност, дозвољава свакоме да покида границе своје маште. Захваљујући свирању ја сам упознала све своје мане и врлине. Трудићу се да своје уметничко биће негујем кроз музику, јер тако негујем човека у себи.

Да ли по завршетку школовања видиш себе и планираш да останеш да живиш и радиш у Србији?

Уколико наиђем на одговарајућу пословну прилику у Србији, остаћу. Уколико се деси да посао нађем ван граница своје земље, знам да ће ме вући срце да се вратим, јер овде ми је породица, мој ослонац. За мене важи она реченица: Свуда пођи, својој кући дођи! И ја не намеравам да се те реченице одрекнем, све док знам где је моје гнездо и где су моји почеци.

На крају, порука наредним генерацијама

На завршној свачаности рекла сам своју поруку наредним генерацијама: *Carpe diem*. Искористите све своје потенцијале на најбољи могући начин и свој квалитет усмерите само ка путу који ће да их надограђује. У том емотивном моменту обратила сам се родитељима, захваливши им

се јер су уткали у моје васпитање и радну навику да никада циљеви не буду ти који ми испуњавају живот, већ да ми испуњен живот буде циљ.

Анастасија Радовановић је као Ђак генерације од МШ „Живорад Грбић” на поклон добила књигу, букет цвећа и плаћене трошкове за пријемни испит. Међутим, како је сама истакла, најлепши поклон за њу од школе био је то што су директорка, разредне старешине, професори и помоћни радници, све њене школске другове и другарице из одељења доживљавали као своју децу и увек имали неизмерно разумевања за њих. То је, како је Анастасија нагласила на крају, осећај да нису део колектива, већ породице.

Уметнички свет Вање Урошевић

Вања Урошевић, рођена 6. фебруара 1986. год, једна је од омиљених професорки теоретских дисциплина у нашој музичкој школи. Свој израз и начин обраћања кроз музику пронашла је у хорском дириговању и за све године свог рада освојила је бројне награде са дечијим и камерним хором „Емануил”. Свој успех и целокупну хорску делатност објединила је хорским фестивалом у свом родном граду, ваљевским „Хорфестом”, чији је уметнички директор. Ове године фестивал је достигао висок ниво реализације, што је довело до великог броја такмичарских састава, концерата и пратећих програма, а такође је по први пут укључио младе волонтере из целог града, у циљу повезивања младих из целе земље и побољшања реализације. Разговарали смо са Вањом, и она је са нама поделила многе појединости из свог музичког живота.

Како посматрате рад са децом у музичкој школи? Какву улогу имате у њиховом развоју, како професионалном, тако и личном?

Сматрам да наставник, пре свега, треба да буде узор, не по стилу облачења или начину говора, већ по начину на који живи. Деца треба да пожеле да живе такав живот. Осим тог узора, мислим да треба да буде мотиватор, односно, да нађе начин да испровоцира дете или одраслу особу, са киме већ ради, да потраже себе и напредују максимално, у складу са својим могућностима, и ако је могуће, и мало преко тога.

С обзиром да са децом радите и као хоровађа, како у њима гајите љубав према хорској музици и певању?

Поново изнутра, мојом љубављу према хорском певању и музици уопште. Наравно, и пажљивим одабиром програма, да деца буду испровоцирана да напредују и преко својих граница. Ту је битно да се пронађе и нешто у чему ће им бити удобно, и у чему ће уживат.

Из Ваше биографије видимо да сте, завршивши музичку теорију, обухватили готово све што музика пружа. Оно што мене занима је – како сте дошли до спознаје да је хорско дириговање и рад са хорovima оно што ће бити Ваш лични израз?

Када је у питању мој мотив да се бавим хорovima, заправо, та жеља је некако увек постојала у мени, тако што сам и ја била испровоцирана љубављу коју су моји професори, који су водили хорове у годинама у којим сам ја била ученик и студент имали у себи. Тако сам пожелела да мало шире доживим музику. На моју велику срећу, поред себе сам имала професоре који су ту жељу у мени препознали и неретко сам имала прилику да хористима помогнем око учења неке нове деонице или да на

кратко нешто диргујем. Тако сам осетила силу коју диригент осети када стане пред ансамбл и као да се нешто преломило у мени. Схватила сам да је то израз којим желим да се обраћам кроз музику.

Ко су Вам били ментори и које савете су су Вам дали, а били су од велике користи?

Свако ко је широк и отворен да учи, па ево и у мојим годинама сада, може много да научи из свих животних околности. Ја сам имала дивну сарадњу са проф. Драганом Васиљевићем, пре тога су ми диригенти биле проф. Божана Дивац и Светлана Ненезић. Најдобронамерније савете ми је дала професорка дириговања са којом сам радила на факултету, Весна Шоуц. Она ме је саветовала и храбрила да се бавим овим чиме се данас бавим, поготово у својој средни, јер је сматрала да ту могу да направим много више него у великом граду, који, колико може да пружи, толико може и да „поједе“ младог уметника. Саветовала ме је да водим рачуна као женски диригент, да живим у складу са својим сензибилитетом, односно да оснујем породицу и да, наравно, водим рачуна о избору програма, јер је рад са хором тежак посао, али, за некога ко то жели и воли, апсолутно могућ и достижан. Наравно, не могу да изоставим моју професорку клавира

Миланку Мишевић, чије сам савете за извођења на клавиру само пресликала на хорску партитуру.

На који начин бирате концертни репертоар хора и о чему водите рачуна?

Када бирам концертни репертоар, увек имам у виду какав састав имам пред собом и шта они све могу да изведу и, у складу са тим, увек одлучим да радим нешто што је атрактивно најпре мени, њима, а то се, наравно, одрази и на публику. Такође, увек радим нешто што је важно за њихов певачки развој и померање граница састава. Наравно, у складу са тим којој институцији хор припада, увек на програму имамо оно што је потребно за њу.

Ваши хорови раде при храму Васкрсења Христовог у Ваљеву. Како успевате да одржите вољу за рад на редовном литургијском програму и колико је тешко одржати хористе који иначе не долазе у цркву, у свему томе?

То је, заправо, и највећи изазов данашњице и управо се надовезује на одабир репертоара. Ја сам управо један од оних певача који је пронашао дубљу веру и везу са Богом кроз Мокрањчеву „Литургију“ и хорско певање. Тако да се трудим да кроз пажљив рад на том делу програма и, наравно, дружењима, која су саставни део сваког хора, одржим хористе који су тек закорачили у тај живот у свему томе.

Покренули сте један сјајан, а сада већ и велики фестивал хорова у Ваљеву. Како сте дошли на идеју за оснивање „Хорфеста“?

Почетна идеја „Хорфеста“ била је да покренемо и мотивишемо децу да певају у хорovima, али и да покренемо колеге да се активније баве хорским радом. Десетак година пре оснивања фестивала хорска музика у земљи је почела да умире и схватили смо да је разлог томе недостатак подмлатка. Вођене тим осећајем и жељом да хорску музику повратимо, колегиница Николина Нинић и ја смо уз помоћ школе организовале први фестивал и тако дале прилику колегама из Ваљева да, ослобођени сваке финансијске препреке, чују добре саставе из земље, а уколико су спремни чак и наступе на фестивалу. Фестивал је кроз све ове године растао и напредовао толико да су нам после овогодишњег фестивала, чланови жирија, који су са својим хорovima пропутовали свет, рекли да овакву организацију нигде у свету нису видели. Квалитет једног фестивала се огледа у квалитету састава

који на њему учествују, а ове године се десило да су готово сви састави били високо ранжирани, не због ниског стандарда фестивала, већ управо због високог нивоа извођења програма.

И за крај: који бисте савет дали младим диригентима?

Ослушкујте себе и свет око себе. Стварајте лепше сутра у свом дворишту дарујући се свету кроз музику. А музика увек нађе начин да покаже своју захвалност. Тада упијте ту радост свим својим чулима. А пре него што прође тај осећај, затворите га у једну кутију и извадите га када вам буде био потребан. Исто учините и са моментима који нису лепо за сећање. Затворите их у кутију и извадите када вам затребају. Мени то делује као корисно и контролисано искуствено учење. Често то примењујем.

Марија Малићан
IV разред СМШ

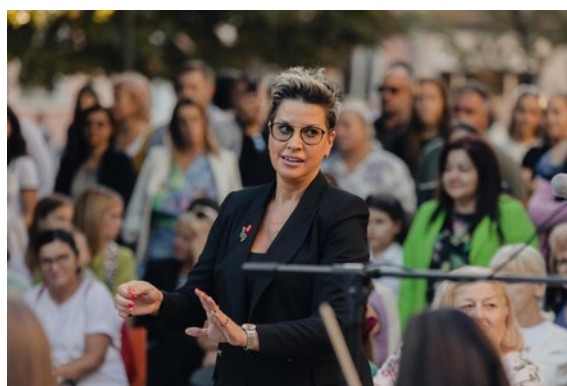
Милена Урошевић – дете на одрастао начин

Кроз овај интервју осврнућемо се на рад проф. Милене Урошевић, која сваким наступом доказује озбиљност музике кроз игру, враћа дете у вама и указује на суштину стварања музике, кроз стечено знање и искуство.

Рад са великим бројем извођача на сцени Вама није непознат, доказали сте да је то и те како могуће више пута, спремајући нумере у којима су заједно наступали припремни разред, забавиште и етно секција, па сте спремали и спој одсека за српско традиционално певање са драмском и етно секцијом. Као пример, навела бих да сте пре пар година, на Светосавском концерту наше школе, увели и плесни моменат, који се памти као један од најбољих момената наше концертне сезоне 2021/22. О успеху тих наступа говори то да се често чуло узвикивање БИС!, и то да ученици увек са радошћу пристају на такав начин рада, с обзиром да сте, као професор, првенствено, пронашли заједнички језик са ученицима. Успели сте да на сцени организујете и млађе и старије ученике истовремено. Шта Вам представља највећи изазов при раду са децом?

Бити дете на одрастао начин. Изазовно је радити са децом различитог узраста, имам припремни разред, то су бебаћи први и други разред, па имам ученике на традиционалном певању од четвртог разреда основне школе до средњошколаца и имам етномузикологију у средњој Музичкој у првом и другом разреду, етно секцију где се велики број ученика средње школе укључи... Индивидуалан и

групни рад...Изазовно, зар не!? Волим да их послушајем, да их посмарам, да разговарам са њима. Кроз такав приступ сам увидела да и у мени расте знатижеља да им удовољим, а и радим на себи, те се тако и роде одређене креативне идеје и дела која, заиста, буду на задовољство, и њима, и мени.

Дајете значајан допринос у развоју одсека за српско традиционално певање и етномузиколошке секције. Који су то кораци, како при развијању идејног материјала, тако и при обради истог са ученицима?

На традиционалном певању имамо одређен школски програм који смо у обавези да испунимо, али, како „форма” зна да буде у неком моменту веома брзо остварена, код некога и не, увек се роди нека идеја да ту форму обогатимо, те се идеја о етномузиколошкој секцији спонтано родила. На самом почетку рада смера за традиционално певање пре седам – осам година, била су само два ученика редовна и један ванредан, те је заиста било тешко групно певање уопште извести, тако да се десила етно секција, где се форма представља на сцени, коледарски обред, лазарички обред, вучарски обред...

могла уклопити са ученицима традиционалног певања и да предмет етномузикологије „оживи” набројане обреде („форма” школског програма) управо на сцени, јер се тако и најбоље и разумеју, учествовањем у њима. Тако смо и годинама се и развијали и хтели више, и боље, и лепше, те се врло радо враћамо тим почетним корцима оживљавања обреда. А опет да нагласим, идеје се рађају управо посматрањем и отварањем вас, ученика, па су нам и састави различити, вокални ансамбл, гудачки квартет, камерни састави, свашта нешто... Сећам се једног разговора, када си ти са још неколико другара из одељења дошла да поразговарате о идеји да нешто учините за свог другара који се у том моменту опорављао од операције кичме... Била вам је потребна подршка и само мало да вас неко на прави начин усмери и идеја се родила, првимо концерт под називом „Шири љубав”. Било је изазовно, зар не? Одабрати смислени програм, препознати ко од ученика који желе да учествују могу неком сегменту програма дати свој допринос, па сте од свог одељења које је започело идеју успели да привучете све ученике средње школе, те се програм концерта тако и развијао, да они који су се „бојали” сцене са поносом изађу на исту. Заједнички рад, вишечасовне пробе и викендом, уређивање сцене, па колико се само идеја из вас изродило, колико детаља, колико сте љубави просули на сцени и додирнули срца публике... Па куда ћеш лепше од рада са децом!?

Како савете и конструктивне критике, које су Вас изградиле професионално, преносите на своје ученике и да ли бисте могли да наведете неке?

Заиста је важно имати додир са различитим „музичким срединама”. Када кажем „срединама”, мислим на услове у којима учествујете као извођач или као посматрач и са различитим образовним профилима, наравно ово се односи на саме музичке почетке. Битно је стицати различите вештине и различита музичка знања. Верујем да се неки неће сложити са мном ако кажем да није само класична музика музика. Музичари од малих ногу доста свог времена потроше на вежбање, учење музичког писма, учење читања са папира нечега што је композитор написао, али прави изазов је када треба да се обрне смер, када нешто што чујеш треба да ставиш на папир, е ту сада креће борба са собом. Сваки жанр има своје неке „законитости”, слушајте музику, покушајте да у мору инструмената неке нумере извучете неки унутрашњи инструмент, који није препознатљив на прво слушање. То захтева време, посвећеност и вештина се роди. Покушајте то да ставите на папир... Музика онда нема границе. Наслушаност, насвираност... имате инструмент у рукама, који вам је алат, али немојте га користити да извршите посао тако што ћете

одсвирати то што је написано, покушајте да певате у себи то што је написано, а обогатите мелодију свирањем неке мелодије која ће се по вашем осећају уклопити у замишљену мелодију... Почети од једноставних мелодија. Видећете да је тешко, али ће вам се свидети и желећете још. Имате и клавир као обавезан предмет, па искористите га за развијање хармонског слуха. Сва та искуства, од раног детињатва, вас обликују у професионалном и личном животу, јер схватите шта не желите да будете и шта вам се не свиђа, а шта бисте волели да примените код себе. Тако градите своју личност, на нама је избор.

Ком циљу тежите, пре свега као професор, а онда и као уметник, док градите своју каријеру, с обзиром да је бити професор веома одговоран посао?

Сваки посао је одговоран на неки свој начин, сложићеш се са мном, али ја не гледам на овај посао као посао, ја и даље идем у школу, не

на посао, но морам нешто децу научити, је л да!? Циљ би био да не изгубим ту потребу да идем у школу, јер када то престане да буде тако, мислим да нећу имати шта да понудим, а шта могу да понудим, па то је љубав према музици којом испуњавам себе да би могао и другима нешто да понудиш. Разуми то што радиш, осети, пробуди у себи и проспи на публику. Немају сви среће, амбиција да буду на сцени и да понуде ужитак публици, али довољно је понудити себи свој кутак где си ти само ти и то што јеси.

Како храните своје уметничко биће, шта Вам је мотивација?

Као девојчурак сам, а тада сам баш активно свирала виолину, нема у ком саставу ме није било, прочитала један текст, а наслов ми је постао водиља и дан данас: „Нека ти гудало буде мисао, а аплауз награда”. Још сам на сцени, волим сцену, када изађем на сцену некако сам то ја, аплауз ми је мотивација, али опет понављам, ослушкивање, посматрање, реакција публике, то је нешто што ме усмери за наредни изазов. Бити бољи од претходног пута. Сцена је последњи делић једне слагалице. Не где сам и у претходним редовима написала шта је то што мене испуњава, али бити уметник је веома често несхваћено, и међу уметницима, а да не причам међу људима који не разумеју колико је неко времена и труда, и вежбања, и разноразних алата уложио у своје уметничко биће. То је развијање и ума и тела, а пре свега душе, а она нам је нешто невидљиво и неопипљиво, само је осетимо и не можемо је описати, остави нас без текста. Морам се осврнути на претходни период, нарочито јер ме интервјуише млада

дама која је тек раширила крила и која сва своја стечена знања треба да употреби у предстојећем уметничком путу, а и животном, а осврћем се на период хуманитарног концерта. Концерт је био тај финални, упаковани поклон, али пут стварања пакета је био проткан новим сазнањима, новим изазовима, новим по-

знанствима и себе, и других, новим искуствима, е то је оно што се памти цео живот и негује човека у нама. Покушајмо поново ухватити ту невидљивост, ту је магија.

*Анастасија Радовановић
мајмурант СМШ*

Лепота музике и поезије

Овогодишња смотре рецитатора „Песниче народа мог” била је моја пета, али уједно и најлепша. Ове године, за разлику од сваке претходне, песма са којом бих се такмичио нађена је веома брзо. На основу искустава са претходних смотри, мој ментор, проф. мр Снежана Стевановић и ја, смо се одлучили за песму „Ходочашће Светоме Сави”, нашег песника Љубомира Симовића. Након заједничког рада, дошло је време и за прво такмичење. Општински ниво смотре одржан је у ваљевском Дому културе. Уласком у круг од десет најбољих рецитатора на општинском нивоу, пласирао сам се на окружни ниво. Овај ниво одржан је у Културном центру у Мионици. На овом нивоу сам освојио прво место, што је уједно и први пут на окружном нивоу од како се такмичим. Освајањем првог места пласирао сам се на републичку смотру рецитатора која се поново одржава у нашем граду. Након слушања и дружења са најбољим рецитаторима у Србији, одлуком жирија сам освојио пето место, којим уједно и завршавам своју овогодишњу сезону рецитовања.

Када рецитујем, осећам се као и када свирам. То су моменти када могу да прикажем оно што најбоље знам. Стало ми је да пре свега ја будем задовољан мојим наступом, али, поново, као и у свирању, веома ми је битно да и публика буде задовољна ониме што види и чује. У случају такмичења, моја публика јесте жири, па се трудим да им на сцени дам све од себе. Ипак, песма је нешто што у тим моментима највише волим и сву снагу и љубав усмеравам ка њој.

Као што сам рекао на почетку, ово јесте пета по реду, али смотре која ће ми свакако остати у најлепшем сећању до сад. Та срећа није изазвана искључиво успехом, већ чињеницом да је ово био први пут да представљам моју Музичку школу, која за мене представља други дом. Она је место са којим, у количини љубави и подршке коју добијам, не може да се мери ни једно друго. За крај бих се захвалио мојој школи на пруженој прилици и поверењу, а сигуран сам да ово неће бити последњи пут да ме управо она бодри на овом такмичењу!

Вук Стевановић, III разред СМШ

Мој први концерт

Тара Љујић

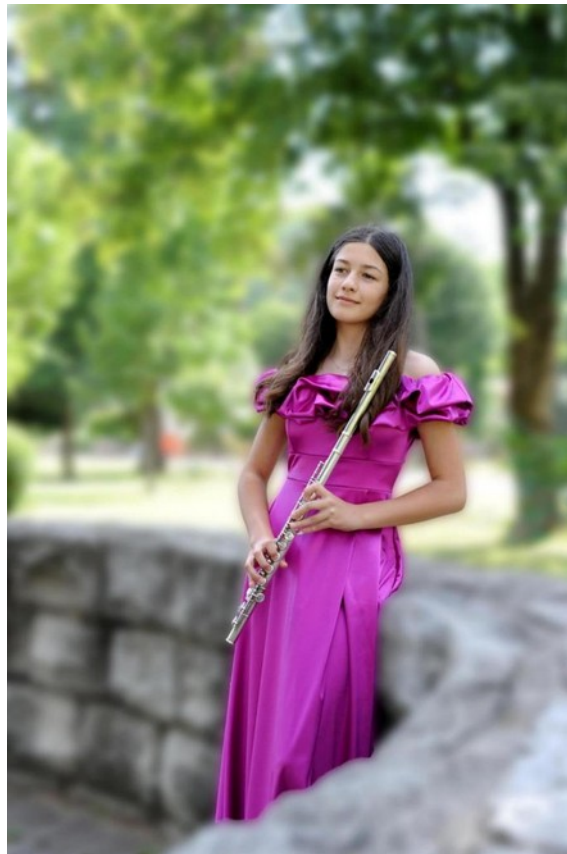
У свечаној сали Ваљевске гимназије је 4. јуна у деветнаест часова свој први солистички концерт одржала млада флаутисткиња петог разреда ОМШ „Живорад Грбић”, из класе професорке Слободанке Васиљевић Љујић.

Гости на концерту су биле ученица шестог разреда флауте Анастасија Ђуричић, из класе професорке Мине Чкојић, и Хана Перић, ученица шестог разреда виолончела, из класе професорке Ане Гвојић, уз сјајну клавирску пратњу професорке Дарије Самофалове.

На репертоару су представљена дела Моцарта, Чајковског, Гргина, Жадеа, Сен Санса, а многобројна публика је са великим аплаузом поздравила талентовану флаутисткињу. О квалитету концерта најбоље говори и чланак из ваљевских новина „Објектива”: „Лакоћом свирања показала је да пред њом предстоји период када ће музички сазревати уз флауту, која је њене интерпретације савршено преносила ка публици. Чини се и зрелије од година колико их има”.

На питање како је доживела концерт и колико јој значи, Тара је рекла да јој је била велика част и задовољство да одржи свој први солистички концерт у сали Ваљевске гимназије пред

толиком публиком и професорима. Програм је био захтеван и музички и технички, али уз предан рад и њену професорку је успела да га изнесе на високом нивоу. Драго јој је што је сцену поделила са драгим и талентованим другарицама – виолончелисткињом Ханом Перић и флаутисткињом Анастасијом Ђуричић. Овај концерт ће јој доста значити у даљем школовању и као мотивација за будуће успешне наступе.

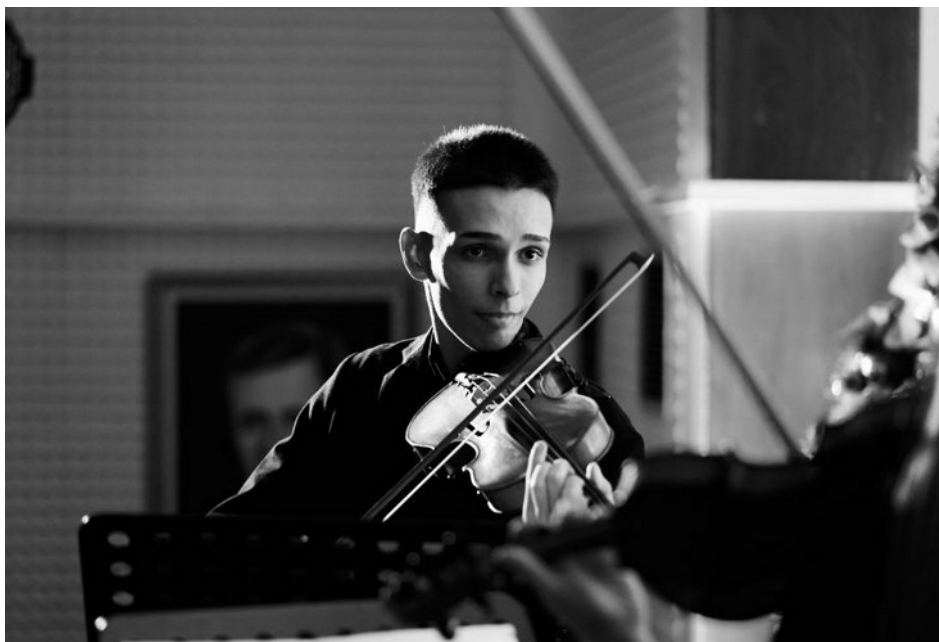
Миливој Јовановић

„На дан мог првог солистичког концерта, ходао сам ходницима Ваљевске гимназије, срце ми је убрзано кучало док сам размишљао о свему што ме чека. Припреме са професорком Ангелином Новаковић су трајале месецима, сваки дан сам се посвећивао вежбању, усавршавању композиција и савладавању изазова који су се појавили на путу. Био је то дуг пут до овог тренутка, а одлука да концерт одржим у гимназијској сали, додатно је отежала ситуацију.

Тема је била тешка, али сам се трудио да сваки тон, сваку емоцију и сваки покрет визуализирам у својој глави пре него што ступим на сцену. Ходајући ходницима Гимназије, осећао сам као да се никако не приближавам сали, као да је време стало, а ја сам се борио са својим унутрашњим немирима. Када сам коначно стао на сцену, осетио сам како ме обузима трема. Срце ми је лупало, руке су ми биле хладне, али како сам почео свирати, трема је полако нестајала, замењена осећајем узбуђења и преданошћу музици коју сам во-

лео. Сала Ваљевске гимназије испуњена је топлим тоновима виолине, који су освојили сваки кутак просторије, а присуство публике, међу којима су били родитељи, професори и пријатељи, додатно је појачавало моје осећање. Трудио сам се да кроз своју свирку пренесем своја осећања и причу која је стајала иза сваке ноте. Био сам потпуно урођен у музику, допуштајући јој да ме води кроз сваки део наступа. Сваки тон, сваки покрет, свака емоција били су пажљиво осмишљени како бих публици пренео део себе и своје страсти према музици.

Након што сам завршио свој наступ, осетио сам огромно олакшање и понос. Сви напори и тешкоће припрема су се исплатили, а осећај задовољства и радости због успешног наступа нећу заборавити. Био је то први, али не и последњи пут да сам стао пред публику са својом виолином у руци, и поделио са њима део себе кроз музику”, овако преноси своје импресије Миливој.

Анђелка Драгић

„Солистички концерт сам имала 20. маја 2024. године. Мој професор Лука Јездић и ја смо организовали цео концерт. Прво смо размишљали где бисмо могли да га одржимо, мени је најлепша и најакустичнија опција била Модерна галерија, ту смо га и реализовали, захвални смо на подршци.

О солистичком смо почели да причамо још негде од првог полугодишта

треће године, то ми је био циљ који желим да остварим пре него што упишем завршни разред средње школе. Било ми је и јако важно да изаберем квалитетан, али и занимљив за слушање програм. Свирала сам композиције Роланда Диенса, Туринов „Сонату“, „Астуриас“ Исака Албениза и Бахову „Свиту“, пренела нам је Анђелка своје утиске о концерту.

Андрија Танасковић

„Професорка и ја смо од почетка године радили на програму, са циљем да на један леп начин заокружим своје средњошколско образовање, на свом дипломском/матурском концерту. Међутим, у другом полугодишту сам кроз свој напредак дошао до идеје везано за солистички концерт.

Професорка Славица Рајевац је подржавала моју идеју од самог почетка, због мог ентузијазма и због моје велике жеље да наступам! Имао сам дозу страха у себи, мислећи да сам прерано одлучио да направим такав корак – да 45 минута изводим изузетно захтеван програм (техничка захтевност, емоционални приступ, тумачење музичких епоха...).

Сама припрема пред наступ зависи искључиво од извођача. Уколико не

поседујемо самопоуздање за сцену и јавни наступ, нећемо успети да се прикажемо у најбољем светлу. Дефинитивно сам се борио пар дана пре концерта са тремом, у жељи да задовољим публику и своје најближе који су и присуствовали. Дефинишем то као „позитивна” трема!

Задовољан сам својим свирањем. Сваки музичар зна колико се извођач даје за свој занат – колико захтева стрпљења када се ради на музичком делу. Кроз сваки наступ исправљамо се изнова, и управо је и због тога мој концерт био значајан за мене. Не гледајући ситне грешке и омашке, уверен сам да сам кроз 45 минута дочарао мноштво емоција, епоха и стилова. Испунио сам свој главни задатак као музички извођач!”, рекао нам је Андрија.

Мој наступ у Галерији САНУ

„Након што сам у прошлој школској години одржао низ солистичких концерата (први је био у нашој школи), на иницијативу директорке Сузане Радовановић Перић и мог професора Димитрија Томића, у овој школској години имао сам наступ у Галерији САНУ.

Простор у ком сам одржао концерт оставио је посебан утисак на мене, а посебно што смо спојили сликарство и музику, то ме је посебно инспирисало, да свирам окружен сликама

Уроша Предића, чије су слике тада биле изложене у Галерији.

Од тренутка када сам ушао у Галерију и осетио простор, имао сам осећај као да сам у рају. Због таквог амбијента у ком сам свирао, имао сам утисак да је овај наступ био другачији од осталих. На програму су били: Бах, Бетовен, Скрјабин и Шопен.

Бурна реакција публике показала ми је да сам успео у мисији дељења музике, као и дела мене и свега онога што ми је блиско”, поделио је са нама своје импресије Симон.

Свет књижевности

130 година од рођења Милоша Црњанског

Да треба тежимо ка томе да будемо „безбрижни, лаки и нежни” и „да во-лети никад није бесмислено”, подсе-тили смо се и овог 26. октобра, сла-већи 130 година од када је на овај свет дошао Милош Црњански, како би га својим књижевним делом улепшао и оплеменио.

Ученици чланови библиотечко-нови-нарске секције, са својим ментором Аном Миљковић, најпре су направи-ли пано посвећен животу и делу ве-ликог Црњанског, а потом су одржа-ли и јавни час секције, на ком су чи-тали песме и одломке из његове про-зе. Да је Црњански вечан и свепри-сутан, потврдили смо и тиме колико је актуелан, не само у настави срп-

ског језика и традиционалним меди-јима, већ и у интерактивним, па смо покушали да упутимо читаоце и на друштвене мреже, на којима је вели-ки број страница посвећен баш овом бесмртном генију.

Живот Милоша Црњанског интере-сантан је једнако као и његово књи-жевно дело, па је често управо његов живот био инспирација другим пи-сцима, а један од њих је и Душко Ра-довић:” Синоћ су у Клубу глумци ис-пребијали писце. Лако је глумцима да бију слабе писце, зашто не туку Црњанског?”

Проф. Ана Миљковић

Музеј завичајних писаца

11. октобра 2023. године ученици првог разреда СМШ, заједно са професорком Тијаном Читаковић, присуствовали су отварању изложбе поводом сто година од рођења пољске песникиње Виславе Шимборски. Изложба је отворена у Музеју завичајних писаца, који припада Матичној библиотеци „Љубомир Ненадовић, а отвориле су је директорка библиотеке Виолета Милошевић и заменица амбасадора Републике Пољске Ана Перл.

На почетку програма, ученик III разреда СМШ „Живорад Грбић” Симон Бојичић извео је на клавиру Етиду у Це-молу и Ноктурно.

Кроз звуке музике и песникињина дела сазнали смо доста о њеном животу и делу. Била је пољска песникиња, есејиста и преводилац. Добитница је Нобелове награде за књижевност (1996). Нобелов комитет је Шимборску назвао „Моцартом поезије”, женом која је спојила лепоту језика са музичком јачином Бетовена.

Глумица Ангелина Лукић интерпретирала је њене две песме: „Ништа двапут” и „Похвалу снова”. Речи песме су оставиле утисак на нас младе музичаре, иако је прошло сто година од песникињиног рођења:

„Насмејани, зајрљени,
покушавамо склад да нађемо,
иако се као две капи чистије воде
разликујемо.” („Ништа двапут”)

Калина Петровић, II разред СМШ

Његошев 210. рођендан

„Што је човјек” и какав је смисао његовог живота је тајна коју је одгонео током читавог свог, недугог, живота. Био је владар, црквени поглавар, философ и песник, једна од најдивнијих, најумнијих и најтрагичнијих личности свога времена. „Цетињски пустињак” или „Ловћенски тајновидац”, како га називају, родио се 13. новембра 1813. године у селу Његушима под Ловћеном. У народу је остало предање да су га звали Раде или Радивоје.

Његов стриц, владика Петар, доводи га на Цетиње како би га васпитавао и спремао за свог наследника, што се и догађа 1830. године. Постао је владар са 17 година и суочио се са великом проблемима и изазовима, јер је управљао малом, сиромашном земљом која је окружена великим и моћним силама – Аустроугарском, Млетачком републиком, Отоманским царством, али се све време борио да уједини племена и направи модерну, просвећену државу. На Цетиње је донео први билијарски сто, и из Русије допремио прву штампарију.

Човек који је највише учинио за Његошево образовање и његов учитељ био је песник Сима Милутиновић Сарајлија. Говорио је неколико европских језика и читао књижевну и философску литературу. Све то је од њега створило тематски и жанровски необичног песника, чија су најпознатија дела: „Лажни цар Шћепан Мали”, „Луча микрокозма” и „Горски вијенац”, који се посебно истиче јер је и данас актуелан, без обзира што говори о прошлим временима и борби Црногораца са потури-

цама, а све захваљујући Његошевом ванредном духу и таленту, који су умели да кроз философско-религиозни слој дела, искажу вечне, универзалне истине о човеку, његовој борби, страдању и смислу на овом свету.

У свом тестаменту пише: „Хвала Ти, Господи, јер си ме на земљи над милионима и душом и тијелом украсио”, и тим речима као да показује свест о својој посебности, а то исто својим делом „Писма из Италије”, наш Ваљевац Љуба Ненадовић, потврђује, јер од тренутка када среће Његоша у Италији, престаје да пише о њеним лепотама и читав путопис посвећује црногорском владару и песнику. Дело настаје пола године пре Његошеве смрти, који умире од туберкулозе 31. октобра 1851. на Цетињу. Док Ненадовић пише о томе како су се сви знаменити и отмени људи у Риму дивили лепоти и памети младог црногорског владара, као да потврђује усуд свих изванредних бића на овом свету, а то је да управо због своје изванредности и посебности, и морају прерано да оду са њега, јер су се сувише приближили божанском. То је, изгледа, Његошев хибирс.

13. новембра ове школске године, у Библиотеци наше школе, прославили смо 210. Његошев рођендан, читајући одломке из његових дела и о интересантним појединостима из његовог живота, и поново схватили колико смо срећни што га имамо, у својој култури и традицији.

Проф. Ана Миљковић

Песничко вече Иве Јевтић

Педагог и песникиња Ива Јевтић, бивши је ђак наше школе. Као педагог веома је активна у раду са младим људима, иако и сама млада, својим деловањем труди се да помогне средњошколцима како би се боље снашли у изазовним временима у којима живимо и како би им помогла да га што боље схвате и одоле искушењима којима су окружени.

3. новембра у Библиотеци наше школе, Ива је одржала своје песничко вече, промовишући своју збирку песама „Звуци патње”. Присутни гледаоци могли су чути саму песникињу како говори о идеји да збирка настане и самим песмама које је писала, али и песме, које су читале ученице Марија Малићан и Ленка Вуковић, а професор српског Ана Миљковић дала је приказ саме збирке и осврнула се на њене поетске особности, истичући да збирка има јасно

дефинисану и осмишљену структуру, која показује борбу младог човека са изазовима света у ком живи и проналазак смисла у љубави.

Вече је улепшано захваљујући сарадњи са клавирским и дувачким одселима, па су ученици четвртог разреда Андрија Танасковић (клавир) и Димитрије Михаиловић (кларинет) догађај улепшали својим тоновима.

Да су музика и књижевност блиске, показао је и овај песнички сусрет са младом песникињом, а посебно је важно за наше ученике да спознају колико могућности им пружа школа коју похађају, и да за шта год да се одлуче, након њеног свршетка, музика и врата школе остају им заувек отворена, као у Ивином случају.

Проф. Ана Миљковић

Живот и уметност великана

Истоимени јавни час Библиотечко-новинарске секције реализован је 20. децембра 2023. године у библиотеци и нототеци школе, поводом обележавања Дана библиотекара Србије и годишњица рођења значајних уметника. Конципиран је у неколико сегмената – кроз излагања проф. Ане Миљковић, проф. Тијане Читаковић и ученика средње школе.

На почетку је истакнут значај Његоша и Змаја у српској књижевности и шире, са освртом на њихове животе и читање одломака значајних дела.

Настављајући неговање традиције секције о истицању значаја жена у уметности, говорили смо о импозантној каријери Марије Калас, краљици оперске сцене. Поводом стогодишњице од рођења „богиње грчке трагедије”, наглашени су одређени биографски моменти и важност љубави, који су утицали на развој њене уметничке личности.

Два великана романтизма – Верди и Берлиоз, приказани су уз аутентичне музичке примере и аналитички приступ.

Разговор о библиотекарима укључивао је и развој библиотекарства у музици, али и указивање на литературу у библиотеци школе, обogaћену дародавштвом Бранислава Грбића, унука уметника по коме наша школа носи име. Ученицима је указано које текстове о наведеним личностима, чије су годишњице обележене, могу пронаћи у драгоценом каталогу библиотеке, али су осветљени и најзначајнији дигитални извори.

Закључено је да су сви поменути уметници остварили високе уметничке домете захваљујући томе што их је красила велика ерудиција.

мср Тијана Чишковић

Скице из уметничког дневника

Душана Павловића, IV разред СМШ

За њобом лудим и жудим,
Ноћима ње сањам и из сна се будим,
А да не мислим о њеби узалуд се њрудим,
И бојим се њонекад да ћу да њолудим.

Оњкад сам ње једне ноћи срео,
За њрен ока њосњала си моја срца гео,
И мада њо њи њада рећи нисам смео,
Била си све њњо сам у њом њренуњку хњео.

У буци кафића, крај базена,
Гледао сам ње са друје сњране сњола,
Тада ми се чинило да никої више нема,
Само њвоје усне и рамена њола.

У њом њрену саме су од себе дошле речи,
Да њи њризнам све без имало сњраха,
Нишњиа више није мојло да ме сњречи,
Али баш сам њада осњао без даха.

Сњао сам њред њобом као њред судом,
Жарио и њалио да њи дам до знања,
Да ње смањрам осмим свењским чудом,
Да о њеби будан машњам и о нама сањам.

Ињак, њи ми веровала ниси,
Лајао бих да је све ишло њо њлану,
Причао ја сам, смејала се њи си,
И брзо смо се нашли у исњоме сњану.

Вече је њекло и вино се њило,
Само за њренуњак осњали смо сами,
Нимало ми није лако било,
Да њоднесем буку њојледа у њами

Ничеї међу нама више није било,
Ни њајни, ни речи, само мало дима,
Када села си њи у моје крило,
Посњоје само моје руке и њи међу њима.

Садржај

Уводна реч.....	1
Ваљевски уметници.....	2
Одлазак Великана – проф. Драган Васиљевић.....	2
Сегменти из живота школе.....	4
Музиколошке реминисценције на почетак концертне сезоне.....	4
„Волим класику”, гостовање наше школе на РТС.....	7
Наша посета Музичкој Академији у Источном Сарајеву.....	9
Ноте нама вредне.....	11
Путовање у Пфафенхофен.....	12
Светосавски концерт.....	14
У сусрет Васкрсу.....	15
Музика под ведрим ваљевским небом.....	17
Галерија наших такмичења.....	18
26. Међународни сусрети флаутиста „Тахир Куленовић”.....	18
15. Ваљевско гитарско такмичење „ВАрт”.....	19
7. Међународно такмичење гудача „Златне степенице”.....	20
7. Ваљевски фестивал хорова „ХорФест”.....	21
Лица музичке школе.....	22
Мр Сузана Радовановић Перић, директорка Музичке школе „Живорад Грбић”.....	22
Хана Перић – ученик генерације ОМШ.....	27
Анастасија Радовановић – ђак генерације СМШ.....	32
Уметнички свет Вање Урошевић.....	37
Милена Урошевић – дете на одрастао начин.....	40
Лепота музике и поезије.....	44
Мој први концерт.....	45
Свет књижевности.....	50
130 година од рођења Милоша Црњанског.....	50
Музеј завичајних писаца.....	52
Његошев 210. рођендан.....	53
Песничко вече Иве Јевтић.....	54
Живот и уметност великана.....	56
Скице из уметничког дневника.....	58

Са Музиком на Ти

Часопис Музичке школе „Живорад Грбић” – Ваљево

Издавач

Музичка школа „Живорад Грбић” – Ваљево

Главни уредници

Марија Малићан

Калина Петровић

са проф. Аном Миљковић

Одговорни уредник

мр Сузана Радовановић Перић, директор школе

Редакција

мр Сузана Радовановић Перић

мр Тијана Читаковић

проф. Милена Урошевић

проф. Ана Миљковић

Ученици:

Анастасија Радовановић

Марија Малићан

Анђелка Драгић

Калина Петровић

Хана Перић

Тара Љујић

Андрија Танасковић

Миливој Јовановић

Симон Бојичић

Душан Павловић

Вук Стевановић

Фотографије

Ђорђе Ђоковић

Дамир Мутап

Прелом текста

Славиша Јездимировић

Ваљево, новембар, 2024.

